

Kai Meyer

ARKÁDIE

Pád .

FRAGMENT

YOUNG
ADULTS

Arkádie

Pád

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

Kai Meyer
Arkádie – Pád – e-kniha
Copyright © Fragment, 2016

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bbez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA a.s.**

KAI MEYER,

narozený v roce 1969, napsal řadu knih, které se odehrávají v Itálii – i když si to sám naplno uvědomil až při práci na díle *Arkádie – Procitnutí*. Dva z jeho nejúspěšnějších románů, *Vodní královna* a *Alchymistka*, přivádějí čtenáře do Benátek. *Vatikánské spiknutí* se zase odehrává v Římě. K Sicílii má vřelý vztah – vždy se tam prý skvěle najedl. Snad proto tam zasadil děj prvního dílu svého nového fantastického eposu o arkádské dynastii.

www.kaimeyer.com

Kai Meyer

ARKÁDJE

Pád

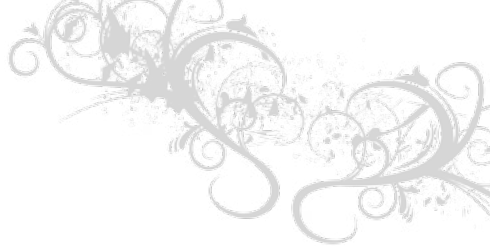
FRAGMENT

Obsah

Jizvy	9
Rozloučení	11
Hala světců	17
Harpyje	27
V horách	35
Gaia	41
Léčka	47
Mezery v davu	54
Dárek	64
Hotel Paradiso	73
Zákon mlčení	80
Sestry	86
Příliv	92
Sigismondis	101
Antikvář	110
Vloupání	119
Arkádské dědictví	125
Florindin strach	129
V tunelu	136
<i>Stabat Mater</i>	143
Hybridi	149
Hněv bohů	158
Had a panter	164
Konkordát	173
Návnada	180
Útok	186
Arachnid	192
Svatyně	200
Moře střepeů	208
Odloučení	213

Bezútěšnost	221
Hříšníci	226
Pokušení	235
Masakr	241
Krajina hrobek	251
Základna	259
Vycpaní	267
Dvojčata	272
Otec a dcera	282
Nathaniel	293
Zmar	299
Královská hrobka	306
Rituál	316
Ruiny	324
Lykáón	329
Kréta	335
Jednoho dne	341

Jizvy

„Představ si, že bychom byli jizvami: naše vzpomínky by fungovaly jako vlákna, která nás drží pohromadě. Nemůžeš je odříznout a zničit. Kdybys to udělala, roztrhlo by tě to vejpůl.“

„Ale moje vzpomínky tolik bolí,“ namítla. „Chci zapomenout. Tolik bych si toho přála zapomenout.“

„Jak bys to ale chtěla udělat? Vše, co se v tvém životě přihodilo, pokračuje i dnes. Co jednou začalo, nikdy neskončí. Tady nahoře, v tvé hlavě, to nikdy, nikdy neskončí.“

Rozloučení

Fundlingův pohřeb.

Příliš horko na březnovou středu, příliš silný písečný vítr, příliš prudké slunce. Karamelově zbarvená kopcovitá krajina se třpytila, jako by průvod černých postav zabloudil do faty morgány.

Rosa se pokusila vymazat celé okolí. Všechny vjemy kromě doteku Alessandroy ruky v její. Kráčel vedle ní hřbitovem. Vnímala jeho blízkost každým svým pórem.

Cypřiše byly jedinými stromy, jež rostly mezi hroby. Podél široké hlavní cesty se tyčily hrobky bohatých vlastníků půdy, rodin, jež kdysi této zemi vládly jako králové. Teď tu všechno patřilo Carnevarovým, jejich hrobka byla ze všech největší a nejokázalejší.

Rosa a Alessandro kráčeli hned za rakví a jejími šesti nosiči. Zvolila pro tuto příležitost střídmé tmavé šaty, jež jí těsně obepínaly kyčelní kosti, punčocháče s velkými oky a boty na nízkém podpatku. Alessandro vypadal v černém obleku starší, ale košile a kravata, jež měl na sobě, mu sedly mnohem lépe než většina ostatních, které znala. Možná proto, že byly ušity přímo na míru.

V čele krátkého smutečního průvodu – kromě nich v něm kráčeli už jen zaměstnanci Castella Carnevare, kteří znali Fundlinga od malička – se vnořil do stínu portálu kněz. Nosiči zdvihli rakev za zlatá madla a vsunuli ji do otvoru ve zdi. Fundling nebyl člen rodiny Carnevare, ale jen pouhý nalezenec neznámého původu. Alessandro však zařídil, aby mu byla poskytnuta stejná poslední pocta, jako by byl jeho rodným bratrem.

S Rosou a Alessandrem vstoupila do kaple i Iole. Letní zářivě bílé šaty, které jinak tak ráda nosila, vyměnila za tmavý kostým. Iole byla na svých patnáct let velmi zvláštní, až podivínská, ale byla den ode dne hezčí. Jemně řezanou tvář, z níž hleděly obrovské oči jako dva uhlíky, rámovaly krátké černé vlasy. Zamyšleně kreslila špičkou boty srdíčko do prachu mramorové podlahy.

Kněz zahájil pohřební řeč.

Rosa věděla celé dny, že tahle chvíle jednou přijde. Že tu budou takhle stát a čekat na okamžik, kdy již nebude možné pochybovat o definitivnosti událostí. Chtěla zuřit, mít vztek na lékaře, kteří nepoznali, že Fundling procitl z kómatu a dokázal sebrat veškeré síly, aby vstal bez jakékoli pomoci z postele. Na sestry, které ho nesledovaly dost zodpovědně. I na muže, kteří ho nakonec našli, nepřiliš daleko od kliniky, ale zapadlého hluboko ve skalní puklině; vztek na ně proto, že jim hledání trvalo celé dva dny.

Přála si mluvit s Alessandrem o samotě. Náhle ji přepadl strach, že už si s ním třeba nikdy nebude moct povídat a poslouchat jeho hlas, protože je všechno tak zatraceně prchavé a pomíjivé; nebyl snad tohle jen další důkaz? Nebylo to tak dávno, co ztratila sestru Zoe i tetu Florindu. A teď ještě Fundlinga. Kdo jí zaručí, že nebude jako další na řadě Alessandro? A teď tu takhle stáli a marnili čas.

Kněz před hrobem ve zdi vyslovil poslední modlitbu. Nakonec přistupovali jeden po druhém, aby se s Fundlingem naposledy rozloučili.

Rosa šla hned za Alessandrem. Pokusila se vzpomenout na něco, co ji s Fundlingem spojovalo, na nějaký okamžik, něco osobního, co jí řekl.

Vybavila se jí však jen otázka, kterou nikdy nepochopila: *Už sis někdy položila otázku, kdo vyplňuje mezery v davu?*

Proč si na to vzpomněla zrovna teď? Proč ne třeba na jeho úsměv – a *viděla* ho vůbec někdy se usmívat? – nebo na jeho smutné hnědé oči?

Pořád jsou tady. Neviditelní, dokud je neobklopí dav.

Přitiskla si prsty na rty a pak se jimi dotkla chladného dřeva rakve. Působilo to tak, jak mělo. Trochu neohrabaně, ale tak, jak se očekávalo.

Iole položila na víko rakve fotku Sarcasma, Fundlingova černého voříška. Pak si přejela hřbetem ruky přes oči a vyšla spolu s Rosou a Alessandrem z kaple. Rosa ji uchopila po krátkém zaváhání do náruče. Dívka jí položila hlavu na rameno. Látka černých šatů pod Iolinou tvářící byla vlhká a teplá.

Alessandrovy prsty stiskly Rosinu dlaň o něco pevněji. „Tamhle.“ Kývl hlavou doleva ke třem postavám naproti, které stály ve velkém odstupu od ostatních ve stínu cypřiše. „Zbláznili se snad, že se tu objevili?“

Kamenným lesem náhrobků, křížů a soch hleděla Rosa na drobnou ženu, jejíž krátké vlasy se takřka nedotýkaly límce jejího světlehnědého kabátu. Na prsou se jí něco blyštělo. Rosa si vzpomněla na rozkládací přívěsek soudkyně Quattrini. Nikdy ji bez něho neviděla.

Žena její pohled na dálku opětovala. Oba její asistenti a bodyguardi, Antonio Festa a Stefania Moranelli, stáli z obou stran po jejím boku. Pod jejich rozepnutými koženými bundami byly vidět popruhy ramenních pouzder.

„Co ti tady chtějí?“ Z Alessandrova límečku vykoukly jemné černé chloupky.

„Jen všechno pozoruj.“ Rosa doufala, že se nemýlí. Když Alessandra doprovázela na patologii, aby identifikovali Fundlingovo tělo, došlo k prudké hádce mezi ním a soudkyní. Obořil se na ni, že přece ví moc dobře, jak Fundling zemřel. Tak proč ho pitvat? Jaký to má smysl? „Porcovat ho jako upečené kuře,“ řekl.

Pod okrajem prostěradla, jímž soudní lékař Fundlinga zakryl, byla vidět horní část rány. Otevřeli mu hrudní koš a pak ho opět zašili. Přitom bylo přece nabíledni, jak chudák zemřel. Fundling se vyvlekl z kliniky – jak se mu to mohlo po pětíměsíčním kómatu podařit, nikdo nechápal – a zřítíl se do skalní spáry. A tam ho našla policie.

Rosa chvíli poslouchala, jak na sebe Alessandro a soudkyně nad mrtvým křičí, a pak beze slova odešla. Dohnal ji na parkovišti, a jak byl v ráži, pokračovala hádka i bez soudkyně. Rosa s Alessandrem na sebe nekřičeli, to nedělali nikdy. Ale oba znali tón hlasu toho druhého natolik dobře, aby přesně věděli, kdy se z rozdílnosti názorů může stát vážný problém.

Mezitím už na rozmíšku zapomněli. Ale to, že se Quattrini objeví i se svými asistenty zrovna na Fundlingově pohřbu, odmítal Alessandro zjevně strpět.

Když se odhodlal vyrazit k soudkyni, Rosa ho zadržela. „Nedělej to.“

„Jsem *capo* Carnevarů. Mí lidé ode mě očekávají, že si to nenechám líbit.“

„Jestli na ně chceš zapůsobit, nasaď si pro mě za mě třeba větší klobouk, než má ona. Ale nenech se zatáhnout do téhle hlouposti.“

Iole se před ně postavila. „Nehádejte se, nebo udělám, jako že jsem omdlela. Možná taky trochu vykřiknu.“ Na tvářích měla zaslhlé tmavé šmouhy z rozmazané řasenky.

Rosa ji uchopila do náruče.

Alessandro ji pohladil s tichým povzdechem po vlasech, políbil Rosu na šiji a znovu ji vzal za ruku. „Jdeme pryč.“ Panteří srst se opět stáhla zpátky pod oblečení.

O něco později došli k hřbitovní bráně. Na malém parkovišti před ní parkovalo pár vozů. Z kopce dolů vedly prašné serpenty. Z údolí k nim stoupala jemná vůně levandulí.

Poněkud stranou stála helikoptéra Alcantarů; tou přiletěla Iole z Isoly Luny. Na tomto pustém vulkánovém ostrově v Tyrhénském moři teď bydlela společně s Rosou, učitelkou Raffaelou Falchi a právníčkou klanu, Cristinou di Santis. Mladá advokátka s elánem převzala práci zavražděného avvocata Treviniho. Po zkáze palazza Alcantara si mohla Rosa vybrat z obrovského množství nemovitostí její rodiny všechny možné luxusní vily, ale jí se líbil tenhle ostrov. Navíc to byl dárek od Alessandra. Trávil tam s ní spoustu času a viděli se teď častěji než kdy předtím.

Rosa Iole jemně uchopila za ramena. „V pohodě? Zvládneš to?“

Dívka přikývla. „Od teďka se už nikdy nepřestanu mazlit se Sarcasmem.“

Rosa jí dala pusu na čelo. „Zítra jsem zpátky u vás.“

Iole znovu přikývla a pak přešla k vrtulníku. Pilot odložil noviny a nastartoval. Zamáváním se rozloučil s Rosou.

Ruku v ruce s Alessandrem sledovala, jak se helikoptéra odlepila od země a na obloze se proměnila v malinkou tečku. Ze hřbitova

vycházeli další smuteční hosté. Soudkyni ještě stále nebylo vidět. Zmizela snad se svými lidmi postranním východem?

„Prohledal jsem Fundlingův pokoj,“ poznamenal náhle Alessandro.

Po celou tu dobu, po celé ty měsíce, kdy ležel Fundling v kómatu, se Alessandro jeho věcí ani nedotkl. Jeho pokoj v castellu Carnevare zůstal až do konce uzamčený.

„Byla tam spousta divných věcí. Mám je s sebou, v krabici v kufru auta.“ Měli v plánu hned po pohřbu zmizet na celý den ze scény, pryč od všech klanů a jejich obchodů, třeba do nějakého plážového hotelu na jihovýchodě, společně se potápět a večeret při západu slunce, hledět na moře a tušit kdesi na jihu Afriku.

Pomalou kráčeli k vozu. Rosin antracitově černý maybach se blyštěl před kopcovitým panoramatem – na maserati svého otce už ani nesáhla, ačkoliv přestálo požár paláce jako všechny vozy Alcantarů.

Okýnka byla otevřená, protože nikdo nebyl tak hloupý, aby ukradl auto šéfe klanu. A kdyby se někdo pokusil zařídit její předčasný odchod například pomocí bomby, nezabránila by mu v tom ani zavřená okna.

Její pohled sklouzl na sedadlo spolujezdce. Na černé kůži ležel zmačkaný kus papíru.

„Že by od ní?“ Alessandrově ostré vydechnutí zaznělo jako zaprskání šelmy.

Rosa vytáhla z auta vzkaz, sevřela jej do dlaně a odešla za vůz, který využila jako clonu před nežádoucími pohledy lidí z parkoviště. Většina z nich ale měla beztak naspěch, aby odtud co nejrychleji zmizeli pryč.

Rosa uhladila papír a přelétla pár napsaných slov.

„Co chce?“ zeptal se Alessandro, zatímco vzkaz schovávala.

„Chce se s námi setkat.“

„Nepřipadá v úvahu.“

Vysunula vyzývavě bradu. „To má být zákaz?“

„Jen zdravý lidský rozum.“

„Když se tu takhle najednou objevila, musí to mít nějaký vážný důvod.“ Chtěl jí skočit do řeči, ale přiložila mu prst na rty. „Ona něco ví.“

„Však je to také soudkyně. Ví toho samozřejmě o Cose nostře spoustu.“

„Tak to nemyslím. Na lístku je jméno místa, kde se chce s námi setkat. A slovo *Arkádie*. S otazníkem.“

Hleděl zachmuřeně na hřbitov za ní.

„Nemá to ode mě,“ podotkla Rosa.

„To vím.“

„Nebo –“ Odmlčela se a kousla se do rtu.

„Copak?“

„Hladový muž. Když jsem byla u něj, ve vězení... Říká se sice, že není střezový, prý na příkaz někoho úplně shora. Možná ale dokázala tyhle pokyny obejít. Takže je klidně možné, že poslouchala, o čem jsme spolu mluvili.“

Alessandro se poškrábal na nose. Ještě než mohl něco namítnout, rozhodla se:

„Promluvím s ní.“

„Už zase...“

„A ty také.“

Pohrdavě si odfrkl.

„Něco ví,“ naléhala šeptem. „O nás, o dynastiích. Nechceš si snad poslechnout, co nám chce říct?“

Sevřel ruku v pěst a udeřil s ní prudce do střechy auta. Tiše ze sebe vychrlil pěknou řádku štavnatých nadávek.

„San Leo,“ řekla zamýšleně. „To je nějaká vesnice? Chce se s námi setkat u kostela.“

„Jedno San Leo leží nahoře v Monti Nebrodi. Dvě hodiny odsud. Možná hodinu a půl, když si pospíšíme.“

„Kdo řídí?“

„Kdo jezdí rychleji?“

Dala mu pusku. Sklonila se ještě jednou do vozu, vytáhla z přihrádky iPod a vysunula se opět ven.

„Tvé auto,“ řekla pak. „Ale moje hudba.“

Hala světců

Městečko Cesaro už měli dávno za sebou a šplhali serpentínami stále nahoru do pohoří Nebrodi, když tu si Rosa opět vzpomněla na Fundlingovy věci v kufru auta.

Keep the streets empty for me zpěvačky Fever Ray burácelo interiérem černého Porsche Cayenne. Basy ani nemusely být tak silné, aby přehlušily jemné vrnění motoru.

I'm laying down, rating snow

My fur is hot, my tongue is cold.

Rosa upravila hlasitost. „Co všechno je konkrétně v té krabici?“

Alessandro se zadíval do zadního zrcátka, déle, než by bylo na téhle opuštěné horské silničce nutné. Nikdo za nimi nejel.

„Za celé ty roky jsem Fundlinga viděl maximálně jednou nebo dvakrát s knížkou v ruce,“ pravil. „Vždycky jsem si myslel, že ho čtení nebaví. Hodně ho to táhlo k autům, opravám nejrůznějších přístrojů... zkrátka k praktickým věcem. Myslel jsem, že někdo jako on se o knihy vůbec nezajímá.“

„A teď jsi našel v jeho pokoji narvanou knihovnu?“

Zavrtěl hlavou. „Bylo tam pár knížek, ale to není to podstatné. Fundling měl sbírku katalogů. Knižních katalogů. Seznamy antikvariátů po celé Itálii. Ne ty okázalé lesklé prospekty zásilkových firem, ale fotokopie ceníků, dokonce i pár ručně psaných. Musel požádat desítky malých obchodů, aby mu poslaly seznamy svých inventářů.“

„Takže hledal něco určitého. Konkrétní knížku. Nebo několik knížek.“

„Vypadá to tak.“

„Ale jakou, nevíš?“

„Nemám tušení. Většinu seznamů jsem popadl a vzal s sebou. Napadlo mě, že bychom to mohli společně v klidu projít. Když jsem jimi jen tak zběžně listoval, všiml jsem si, že pár titulů označil, ně-

kteřé dokonce několikrát zakroužkoval. Možná je v tom nějaký systém a zjistíme, o které knihy mu hlavně šlo.“

„Nic o autech nebo tak něco?“

„Vůbec ne. Pár knížek, které se mu v pokoji povalovaly, jsem sbalil také. Jsou to naučné knížky o antických katastrofách, zániku Pompejí, konci Sodomy a Gomory.“

Jejich pohledy se setkaly dřív, než se musel v další úzké zatáčce opět věnovat silnici před sebou. „Co Atlantida?“ zeptala se.

Pokrčil rameny. „Ano, i o té.“

„Kdysi jsi mi vyprávěl, že Atlantida bylo jen jiné jméno pro Arkádii.“

„Říkal jsem, že tomu někteří lidé věří. Důkazy pro to neexistují. Atlantida může být všechno možné. Nikdo o ní vlastně nic neví. A i kdyby se v případě Arkádie a Atlantidy jednalo o jedno a totéž místo, jakou by to ještě dnes hrálo roli? A proč by se o to vůbec měl zajímat někdo jako Fundling? Vždyť nebyl ani Arkáďan.“

Setkala se s Fundlingem vlastně jen párkrát. Zvláštní byl, to ano, ale nedokázala říct, proč ji přesto tak přitahoval. Nevypadal špatně, byl to snědý, až trochu orientální typ, ale to nebylo na Sicílii s jejími mnoha severoafrickými přistěhovalci nic neobvyklého. Příčina Fundlingova šarmu musela spočívat v něčem jiném.

Silnice probíhala kolem strmých svahů, k jejichž skalám se přimykaly kaštanovníky a sukovité cesmínové duby. V údolích pod nimi rostly listnaté lesy složené z javorů a buků. Ze zpevněné okresky odbočovaly stále více a více *trazzere*, prašné cesty pro dobytek, a mizely v roklích nebo vedly uzounkými serpentinami k odlehlým usedlostem. Kdyby měli, nedej bože, nehodu, vážně by se jí tam nechtělo jít prosit o pomoc. Žádná pěkná představa, na to už viděla příliš mnoho hororů.

„Nemusíš jet tak rychle,“ prohlásila, když opět řízl další úzkou zatáčku. „Klidně můžeme počkat, aby tam dorazili před námi.“

„Chci to mít co nejdřív za sebou. A pak už nemít s Quattrini nikdy nic společného. Jestli se některá z rodin dozví, že jsme se s ní setkali, jsme mrtví.“

Jistě, *omertà*. Zákon mlčení. Rosa se soustředila na náhodný bod v hornaté krajině. „No a co? Nebyli by první, kdo by si to přál.“

Na krátké rovince zpomalil. Vpravo od nich padal sráz strmě dolů. Nebylo tu žádné svodidlo, jen po kolena vysoké kamenné bloky vzdálené od sebe vždy pár metrů. O kus níže pod sebou objevila Rosa nelegální skládku, jednu z tisíců po celé Sicílii. Možná tam házeli odpadky sedláci z hor, když se v těchto odlehlých končinách neobjevil žádný svoz.

Alessandro vůz zastavil a obrátil se k Rose. „Dotáhneme to spolu celé až do konce, ano? Quattrini mi může být ukradená, ale jestli myslíš, že s ní musíš mluvit, jdu s tebou.“

Usmála se. „Abys mě ochránil před nějakou hloupostí?“

„Uděláš-li něco, co ostatní považují za hloupost, máš k tomu nejspíš nějaký dobrý důvod.“ Naklonil se k ní a políbil ji. Její ruka mu sklouzla na zátylek a prsty se zabořily do hustých vlasů. Cítila, jak v ní stoupá hadí chlad, a rychle se opět uklidnila. Mezitím už metamorfózy zvládala bravurně. Již žádné nedobrovolné proměny. Alespoň většinou.

Konečně položil obě ruce zpátky na volant a šlápl na plyn. Vůz se dal plynule a takřka nehlučně do pohybu.

Stiskla tlačítko na přehrávači. Píseň začala znovu od začátku. Orli kroužili kolem vrcholu Monti Nebrodi, na lovu za potravou pro svá mláďata.

On a bed of spider web

I think of how to change myself.

Porsche Cayenne zahnul do další zatáčky. Rosa zavřela oči.

„Tamhle,“ řekl Alessandro. „To je ono.“

Při pohledu na svěže zelené hory skoro zapomněla na okrovou pustinu carnevarovských končin. Bylo to, jako by chtěla Sicílie v tomto místě dokázat, že umí být stejně úrodná a bujná jako každý jiný kout Evropy.

San Leo se přimykalo k rozeklaným skaliskům impozantního horského masivu. Zadní strany krajních domů přecházely do strmé stěny a propůjčovaly vesnici atmosféru středověkého hradu.

Z vydlážděného náměstí s kamennou kašnou zahrnul Alessandro do uličky mezi vysokými domovními zdmi. Nikde nebylo vidět ani živáčka. Na některých domech se v průvanu projíždějícího auta rozevlály závěsy z pestrobarevných plastových proužků. Dokonce i dřevěná lavice před jediným barem obce zela prázdnotou; normálně by tu měli všude posedávat vesničtí starci.

Projeli stinným labyrintem domů a opět San Leo opustili. Po pár set metrech objevili kostel, jenž se tyčil mezi strmými skalisky stranou obce. Vedla k němu kvalitní příjezdová cesta. Za kostelem pokračovala druhá, širší silnice mířící k dalšímu horskému svahu.

Na náměstíčku před budovou svatostánku byla umístěna informační tabule s údaji o léčivém prameni, jemuž kostel vděčil za svůj vznik. Za ním zahlédli jakousi skladištní halu s rolovacími dveřmi.

Před kostelem stálo zaparkované černé BMW s tónovanými skly, jeden ze služebních vozů soudkyně. Stefania Moranelli se opírala s rukama zkříženýma na prsou o karoserii a hleděla jim vstříc. Byla to štíhlá mladá žena, které ještě určitě nebylo ani třicet. Dlouhé černé vlasy mívala někdy svázané do ohonu, dnes je však měla volně rozpuštěné přes odřenou koženou bundu. Byla zvláštním drsným způsobem atraktivní, byla šlachovitá a měla výrazné lícní kosti.

Sama soudkyně a její druhý asistent nebyli ovšem nikde k vidění.

„Tvá přítelkyně si rozhodně s rychlostí hlavu nelámala,“ brblal Alessandro, jako by byla uražena jeho čest, když dorazili až dlouho po soudkyni.

„Když se odvolává na zákony, nelíbí se ti to,“ poznamenala Rosa s úsměvem, „a když je nedodrží, tak taky ne.“ Pohládila ho po ruce a vystoupila z auta. Následoval ji, ale okamžitě toho zalitoval, když Stefania Moranelli vytáhla zbraň.

„Ruce na střechu,“ požádala.

„No bezva,“ utrousil, ale vyhověl požadavku a okamžitě si spálil dlaně o sluncem rozpálenou karoserii.

Rosa si byla celkem jista, že povel nepatřil jí, ale aby si Alessandro nepřipadal tak hloupě, natáhla ruce a podržela je těsně nad střechou vozu. Policistka Alessandra kontrolně prohmatala a znamenala Rosin pohled. Okamžitě pochopila, co jí chtěla naznačit, přešla k ní a zběžně ohmatala i ji.

„Oukej,“ prohlásila pak.

„Díky,“ špitla jí Rosa s hlavou napůl otočenou, takže Alessandro nemohl zahlédnout, jak se jí pohybovaly rty.

Ve Stefaniině tváři se mihl úsměv. Ukázala posunkem přes náměstíčko. „Soudkyně vás očekává u pramene za kostelem.“

Alessandro šlehl nedůvěřivým pohledem k budově vzadu. „Proč právě tam?“

„Jezdí se sem modlit. Jednou týdně.“

„Modlit?“ Kroutil nechápavě hlavou. Když se podíval na Rosu, pokrčila rameny. Netušila, že je Quattrini tak silně věřící. Nic jí do toho ovšem není, řekla si.

Stefania zůstala u aut, zatímco Rosa s Alessandrem kráčeli přes tiché prostranství. Ze skal za kostelem stoupal vzhůru s rozčileným křikem orel. Horský vítr skučel průrvami a trhlinami ve skalách.

U zadní strany kostela se jich ujal Antonio Festa. Vlasy si oholil na milimetrovou délku. Pod levým okem mu začínala jizva a táhla se až k obočí. Jeho pravá ruka spočívala pod bundou na ramenním pouzdru. Rosa ho na půl úst pozdravila, Alessandro mlčel. Ledový pohled mezi ním a bodyguardem okamžitě vyjasnil, na které straně fronty se kdo z nich nachází.

Za kostelem se rozkládalo druhé náměstí. Vpravo je ohraničovala zeď haly, v níž bylo skladiště, vlevo kostel a čelní strana prostranství končila ve skalní stěně. Z kamenné nádrže ve výši prsou zurčela horská pramenitá voda do velké nádrže na zemi. Před ní klečela soudkyně se sepjatýma rukama a sklopeným pohledem. Odříkala modlitbu až do konce, pak se zvedla a přešla k dvojici. Alessandro na její pozdrav zareagoval chladně, ale zdvořile. Rosa doufala, že se jim podaří zvládnout tohle setkání jako civilizovaným lidem.

Quattrini pokynula strážci, aby počkal venku, a pak zavedla Rosu a Alessandra postranním vchodem do haly. Festa nevypadal moc spokojeně, že si s nimi přeje být jeho chráněnka sama. Podrobil se ale jejímu příkazu, vytáhl demonstrativně zbraň a zaujal postavení, aby mohl hlídat příjezdovou cestu.

V hale to vonělo pilinami a barvou. Pod pásy průhledné plastové fólie stály obrovské sochy světců ze dřeva a papírmašé, seřazené jako mlčící rota. Většina z nich byla postavena na konstrukci připomínající nosítka a některé byly až tři metry vysoké: k nebi upřený zbožný, trpělivý výraz, ruce sepnuté k modlitbě. Již od vchodu viděla Rosa ukřižovaného Krista v mnoha provedeních a čtyři sochy Matky Boží, některé s dítětem, některé bez něho, většinu dalších soch nepoznala; možná místní světci, které hluboce věřící obyvatelé Sicílie nosili při svých každoročních procesích ulicemi. Rosa ještě žádný z těchto svátků na vlastní kůži nezažila, znala je jen z televize a vyprávění. Tisíce lidí při nich krácejí za sochou bohatě vyzdobenými ulicemi měst a vesnic.

„Poměrně působivé, vidíte?“ Quattrini oba zavedla hlouběji do nitra haly světců. „Uchovávají se tu procesní sochy všech okolních obcí.“

„Proč zrovna v San Leu?“ zeptala se Rosa.

„Kvůli prameni. Už stovky let jsou mu přisuzovány léčivé účinky. Před lety tu byl osobně i papež a kostel i město posvětil. Od té doby se mohou všechny sousední obce přetrhnout, aby tu směly své sochy skladovat. Podstupují kvůli tomu i dlouhý převoz přes hory. Pro obec je to dobrý zdroj příjmů.“

„A pomáhá?“ zeptal se Alessandro.

„Co?“

„Pramen. Proto sem přece jezdíte. Neříkejte, že jste to ještě nevyzkoušela.“

Pokud soudkyni jeho tón rozčilil, nedala na sobě nic znát. „Pár kapek nestačí, aby duši zachránilo od očištění. Ani mou, ani tvou.“ Rukou se dotkla svého přívěsku na krku.

„Proč jsme vlastně tady?“ Rosa neměla náladu na jejich hádku.

Scénu v márnici měla ještě pořád příliš živě v paměti. „Odposlouchávala jste můj hovor ve vězení, co? Jestli Hladový muž –“

„Takže mu tak ještě pořád říkáte.“ Quattrini stiskla rty, možná to měl být neveselý úsměv. „Byli tu již bossově se zvučnějšími přezdívkami. Ale co se týče odposlouchávání: nemohla bych z toho u soudu použít ani slovo.“ Zůstala stát u sochy Madony, jež byla pod svým průhledným plastovým závojem téměř dvakrát tak velká jako soudkyně. „Jistý dokument mi zakazuje dohlížet na vězně prvořadého významu bez jeho osobního svolení. Pro některé pány ve vládě je toho dost v sázce, kdyby začal bývalý *capo dei capi* práť špinavé prádlo.“

Rosa nemohla odvrátit pohled od obrovské Matky Boží. Někde pod stropem haly vrkali holubi. Třepali křídly a tloukli jimi do dřevěného stropu. „Ale přesto jste to udělala.“

Soudkyně přikývla. „Už dávno jsem si zvykla, že tady na Sicílii se musíme obejít bez podpory Říma. Příliš mnoho mých kolegů doplatilo na svou poslušnost životem. O to já nestojím. Vyhlásila jsem Cose nostře válku, a zbraně jste si zvolili vy.“

Alessandro protáhl obličej. Od dětství mu vštěpovali, že soudci jako Quattrini jsou jejich úhlavní nepřátelé. A Rosa mu rozuměla. Hodinu za hodinou u policejního výslechu, kdy první absolvovala už ve svých dvanácti letech – znala to moc dobře. Její odpor ke všem, kteří si pro sebe uzurpovali zákon a morálku, byl sotva menší než jeho.

Přesto ale měla Quattrini ráda. Soudkyně ji mockrát ochránila před justicí. Na oplátku jí Rosa přihrála materiály o své tetě, čímž ukončila kšeftování své rodiny s ilegálními přistěhovalci z Afriky a omezila drogové obchody.

Quattrini pomalu přešla k Alessandrovi, který si ji prohlížel nepřátelským zachmuřeným pohledem. „Četl jsi *Geparda* od Giuseppa Tomasi di Lampedusy?“

Zavrtěl hlavou.

„Doporučuje v něm všem mladým mužům, aby Sicílii opustili nejspoději v sedmnácti letech. Jinak se jejich charakter stane obětí ‚sicilské slabosti‘.“ Zůstala stát před ním, o dobrou hlavu menší než

on. „Ty ses v sedmnácti na Sicílii vrátil. Co to o tobě vypovídá? A co se ještě musí stát, abys pochopil, že mafii nedokážeš ovládnout? Rosa už to ví dávno, ať to přiznává, nebo ne. Chceš ji strhnout s sebou, až půjdeš ke dnu?“

Chtěl odporovat, ale Quattrini mu nedala šanci a hned pokračovala: „Několikrát jsem Rosu prosila, aby mi o tobě poskytla nějaké informace. Radši by zemřela, než by tě podvedla. Ale to, co děláš ty, Alessandro, je také druh zrady. Vystavuješ člověka, kterého miluješ, obrovským rizikům.“

Chvilí to vypadalo, že se Alessandro neovládne. Rosa byla připravena mezi ně v případě potřeby skočit. Pod kůží mu to rachotilo a panteří srst se snažila prodrat na povrch. Občas proběhla metamorfóza v šelmu jako exploze a nebyla k zadržení. Ale Alessandro se dokázal ovládnout. Na čele se mu leskla tenká vrstva potu, důsledek jeho zápasu s kypícími emocemi.

„Co od nás chcete?“ zeptal se tiše. „Proč jsme sem měli přijet?“

Ale Quattrini ještě neskončila a Rosa si začala říkat, zda se nezmyšlila. Zda slovo Arkádie v jejím vzkazu nemělo být jen pouhá návnada, aby je sem soudkyně přilákala a promluvila jim do svědomí jako dvěma vzpurným dětem. Nevěděla.

„Vyrůstali jste bez otců,“ pokračovala soudkyně, „jeden zemřel, druhý byl až příliš zaměstnaný pácháním zločinů, než aby se zajímal o svého syna. Chtěli byste snad, aby se stejně vedlo i vašim dětem? Vnukům? Jen se podívejte do řad klanů. Kolik mužů se stalo dědečky, než je zastihla kulka nebo než skončili až do konce svého života za mřížemi? Chcete až do posledního okamžiku chránit svým mlčením druhé, abyste na to pak sami doplatili vlastními životy? *Capi* sice mohou být chvíli mocní, ale mají jeden velký problém: jsou nahraditelní. Co se stalo s vašimi předchůdci a předchůdkyněmi? Kolik jich zemřelo přirozenou smrtí? A kolika se podařilo strávit život až do konce s lidmi, které milovali?“

Rosa tiskla čelisti tak pevně k sobě, že jí až začaly bolet zuby. Kupodivu si zrovna teď vzpomněla opět na Fundlinga a nedokázala ho pustit z hlavy – další smrt, kterou musela na Sicílii zažít.

Alessandro ustoupil o krok dozadu, jako by na Quattrini objevil nakažlivou vyrážku. Rosa si ale všimla, že se z jeho očí vytratila tvrdost. Chvilku vypadal odevzdaně.

Pak ale náhle odpověděl s takovým odporem v hlase, který vyděsil i ji samotnou: „Vy jen mluvíte a mluvíte, ale ve skutečnosti neříkáte nic, co by nám jakkoliv pomohlo. Jako byste povídala nemocnému: hele, proč se prostě neuzdravíš? Ale tak jednoduché to není, a právě vy byste to měla vědět, paní soudkyně. Co jste čekala? Že nám dobrácky promluvíte do duše a my hned vyhrkne: no jistě, máte pravdu, jak to, že nás to nenapadlo hned? Postavíte se a vedete řeč, trochu o slušnosti a zodpovědnosti, o morálce a o tom, co je podle vás špatné a co dobré. Ale vy zastupujete jen zákon a tenhle zákon není náš. Vytvořili ho na severu, v Římě a Milánu a všech těch městech, která zbohatla tím, že vysávala zemi tady na jihu. Váš zákon je zákonem vítěze a je povýšený a arogantní a hovoří o to, jak lidé na Sicílii po celá staletí přežívali. Můj otec páchal zločiny, strašné zločiny, to je pravda – ale musím být proto stejný jako on? Musím se dopouštět stejných chyb? A opravdu si myslíte, že nechám svou rodinu ve štychu a začnu někde úplně jinde nový život?“

Quattrini jeho rozpálený pohled vydržela a usmála se: „Já přece vím, že už si dávno s touhle myšlenkou pohráváš. Co těch sto tisíc eur, které jsi vyzvedl? A co ty dvě jízdenky na trajekt? Jedna pro tebe, jedna pro Rosu.“ Přelétla k ní rychle pohledem a pak se mu opět zadívala odhodlaně do očí. „Ano, Alessandro, vím o tom. Jsem soudkyně. Patří to k mé práci, vědět o takových věcech.“

Rosa se dotkla jeho ruky: „Je to pravda?“

Prokousl si spodní ret a ona jen doufala, že v něm pach krve nepřivodí proměnu. Na okamžik sklopil zrak a pak přikývl. „Po tom všem, co se stalo v palazzu, jak tě Michel napadl a –“ Ztratil nit, odmlčel se a začal znova od začátku. „Peníze a lístky jsem uložil na bezpečném místě. Pro případ, že bychom zkrátka neměli jinou volbu než okamžitě zmizet.“

„A kdy jsi mi o tom chtěl povědět?“

„Až by to bylo nutné. Byl to jen nouzový scénář. Kdybychom museli jednat opravdu rychle.“

Quattrini přikývla. „Je to pravda, Roso. Lístky, které Alessandro koupil, jsou bez data. A jsou vystaveny na stejná falešná jména, jaká stojí i ve falešných pasech, které pro vás dva nechal vyrobit. U jednoho výjimečně nadaného padělatele z Nota jménem Paolo Vitale.“

Alessandrova tvář zkameněla.

„Ale,“ pokračovala Quattrini, „to všechno mě zase až tak moc nezajímá. Ani to, kam jsi peníze a lístky ukryl. Dokládá to jen to, že sis už dávno uvědomil, jak to s vámi vypadá. Že je ti jasné, že jako *capi* vašich klanů nemáte zkrátka šanci přežít. Dříve, nebo později někdo –“

Přerušilo ji zvláštní zaskřípění, ne příliš hlasité, ale pronikavé, jako zvuk křídly na školní tabuli. Zvuk k nim pronikl shora, z krovu haly, osm metrů nad nimi, a doprovázelo jej třepetání holubích křídel.

Jedno z kovových střešních oken se se zavráním otevřelo. Před světlým trojúhelníkem nebe stála drobná postava s dlouhými vlasy.

Když se s roztaženýma rukama vrhla dolů, spatřila Rosa, že na sobě nemá oblečení.

Ještě ve vzduchu se její končetiny začaly deformovat, kůže se potáhla hnědým peřím, nohy se scvrkly a zakřivily do podoby pařátů.

Když doletěla ke Quattrini a pohřbila ji pod sebou, proměnila se dlouhovlasá žena v obrovskou sovu.

Harpyje

Bestie trůnila s roztaženými křídly nad Quattrini, pohazovala hlavou a zarývala zahnutý zobák s odpornými skřípavými zvuky do hrudní kosti soudkyně. Alessandro se prudce spustil k zemi a zmizel Rose ze zorného pole. Hned nato se proměnil v pantera. Po zemi se rozlétly cáry jeho černého obleku, jedna z jeho tlap zašlápla kravatu do prachu. Skočil dopředu, vši silou vrazil do těla obrovského ptáka a strhl ho z Quattrini. Klubko pantera zápasícího se sovou narazilo s řevem a divokým máváním křídel do vysoké mariánské sochy, převrhlo ji a rázem se ocitlo pod ní. Postava ze sádry a pilin však nebyla tak těžká, jak vypadala. Alessandro se osvobodil okamžitě, sově trvalo o dvě tři vteřiny déle, než měla opět volná křídla.

Ve chvíli, kdy se Rosa rozhodla, že se nebude proměňovat a místo toho se postará o soudkyni, se shora ozval další tlukot křídel, příliš hlasitý na to, aby mohl pocházet od splašených holubů. Pohlédla nahoru a spatřila dalšího mohutného ptáka obrovského jako člověk, který se právě vrhal dolů. Obří drápy ji už už chtěly popadnout, když vtom se proměnila v hada a mrštně útoku unikla. Bleskově uhnula do strany, varovně zvedla jantarově zbarvenou hadí hlavu a vyvrstila se, aby útočníci kousla. Ta ji ale odmrstila křídlem větším než dvoje dveře od auta. Rose se podařilo chňapnout křídlo mezi zuby, stiskla, ale ztratila rovnováhu, když to s ní smýklo dozadu. Odjela kus po zemi a narazila na světce zabaleného do fólie, zamotala se do ní a na chvíli byla vyřazena z boje.

Když se konečně osvobodila a zvedla hlavu, viděla, že se kácejí další sochy a pukají v oblacích sádrového prachu. Všude poletovali splašení holubi, Alessandro s první obludnou sovou se váleli v litém boji po zemi a všude kolem nich se vznášela bílá mlha, holubí peří a roztrhaná igelitová fólie.

Druhá sova však seděla triumfálně nad Quattrini. Soudkyně zvedla hlavu a hleděla nechápavě na svou zkrvavenou hrud' a pak

na soví monstrum. Drápy ptáka byly zabořené v jejím mase. Z otevřených úst Quattrini nevyšel ani hlásek, když ji sova opět prudce zvedla, mrštila s ní o zem a znovu strhla k sobě nahoru.

Rosa se plazila vpřed, vymrštila se a dopadla na záda dravce. Její zlatě hnědé šupiny se drásaly o rozježené peří. Ucítila chuť cizí krve a proklínala skutečnost, že ve svých zubech nemá jedové váčky. Ještě pořád nevěděla, s kým to vlastně bojuje.

Sova pustila Quattrini, ale nevrhla se na Rosu ani svými drápy, ani zobákem. Rosa tedy zaryla zuby ještě hlouběji do peří na sovím hřbetě, dokázala však kůži pod ním jen lehce škrábnout, tak byla jeho vrstva silná.

Na okamžik její pozornost odvedlo zuřivé zaprskání Alessandra, jehož obří sova odmrštila na další ze soch; narazil hřbetem do hromady trosek a zůstal nekonečně vteřiny ležet bez hnutí. První sova se vynořila ze sádrového oblaku, těžce se vlekla s křídly roztaženými jako závěsy, zjevně poraněná, avšak ne smrtelně.

Rosa ztratila rovnováhu a sklouzla na zem, vyhnula se dalšímu úderu křídla a hned nato byla u Alessandra. Vztyčila vedle něho varovně přední část těla, hadí hlavu metr a půl nad zemí. Pohledem klouzala z jedné sovy na druhou, její syčení znělo agresivněji než kdy předtím. Bude za něj bojovat do posledního dechu.

Pak se Alessandro znovu pohnul, vydrápal se na nohy a už stál po jejím boku.

Obří sovy už se k nim nepřiblížily. Jedna zůstala stát s rozčepýřeným peřím v oblacích bílého prachu a hrudník jí pumpoval vzrušením. Druhá shlížela pod sebe na soudkyni, už ale také znovu nezaútočila.

Quattrini byla mrtvá. Oči rozevřené hrůzou hleděly do prázdna. Na tmavé kaluži krve kolem jejího těla plavaly kousky sádry a peříčka.

Sova ze sebe vyrazila pronikavý křik, pak se zvedla ze země a začala stoupat ke střešnímu oknu. Druhá ji následovala, zpočátku trochu nemotorně, ale pak dostala let pod kontrolu a také zmizela otvorem na svobodu. Po chvilce to nahoře znovu zarachotilo,

v okně se objevila sova, hbitě popadla drápy ještě ve vzduchu jednoho z holubů a odlétla pryč i s kořistí.

Rosa s Alessandrem strnuli v kuželu světla uprostřed vířícího prachu a pilin. Chvilí nabírali dech a pak se proměnili zpět do lidské podoby. Oba byli nazí a Alessandro zbrocen krví soudkyně. Rosa se zběžně ujistila, že je až na několik drobných šrámů nezraněn, a pak pospíchala k mrtvé soudkyni. Poklekla před ní na kolena. Hrůzostrašné rány přitahovaly její pohled. Marň se tomu snažila ubránit, takhle si Quattrini pamatovat nechtěla.

Alessandro zaklel: „To byly Malandry.“

„Kdo?“

„Aliza a Saffira Malandry. Harpyje. Jsou to sestry. Nikdo se s jejich rodinou rád nestýká – snad jen tehdy, když si je chce najmout jako vrahy.“

Rosa trhla hlavou. „Co je s Festou a Moranelli?“

Jen to vyslovila, rozrazilily se postranní dveře haly. Antonio Festa se přiřítíl s vytaženým revolverem, propocení na kost, jako by právě sám prodělal krutý zápas.

„Ti ptáci... byli jako pomatení, úplně šílení,“ supěl, „museli jsme se ukrýt v kostele –“

Vtom se zarazil, protože si všiml obou nahých osob potřísněných krví vedle mrtvé soudkyně.

Se zuřivým výkřikem na ně namířil zbraň. „Zpátky! Ustupte od ní!“

Alessandro chtěl Rosu uchopit pod paží a vytáhnout ji na nohy, ale vyskočila mezitím sama. „To jsme nebyli my!“

„Zpátky!“ zařval bodyguard. Pomalu se přibližoval k mrtvému tělu. „Co jste to s ní... Můj ty bože!“ zasténal, když uviděl rozervané rány.

„To jsme nebyli my,“ opakovala Rosa, zatímco s Alessandrem udělali další pomalý kroku dozadu.

„Na břicho! Ruce nad hlavu!“ Pak zakřičel na svou kolegyni. „Stefanie!“

Přes náměstíčko se blížily rychlé kroky mladé policistky. Když vstoupila do haly, vyvalila oči nejprve na Rosu a Alessandra, naprosto vyvedená z míry jejich nahotou a tou spoustou krve. Pak

objevila na zemi Quattrini. „Ne,“ zašeptala, „to ne.“ Několik holubů se spustilo dolů ze stropu a proletělo kolem nich ven z haly. „Co jste to provedli?“

„Pokoušeli jsme se jí pomoci!“ Rosa přistoupila zuřivě k policistům. „Zatímco vy dva jste venku –“

Zazněl výstřel a vyrval díru do betonové podlahy těsně u jejích nohou; pak odsvištěl jako zbloudilá střela.

„Ani krok!“ zařval na ně Festa. „A lehněte si už konečně na zem, do prdele!“

Alessandro se dotkl Rosiny paže. „Pojď, uděláme, co říká.“ Sedl si do dřepu a pak se natáhl na břicho. Byla zlostí bez sebe, ale po krátkém váhání si přece jen také lehla.

Stefania poklekla vedle soudkyně a dlaní jí zavřela víčka. „Proč jste to proboha udělali?“ zeptala se tiše, aniž by se na někoho z nich podívala. „Myslela to s vámi opravdu dobře.“

„Nemáme s tím nic společného,“ odporoval Alessandro. „Byli to...“

„Snad ti ptáci?“ vpadl mu do řeči Festa. Ten jim nikdy neuvěřil.

Alessandro o kousek pootočil hlavu, aby viděl na Rosu. Čekala na signál. Proměnit se před policisty byla jejich poslední šance.

„Máš pouta?“ zakřičel Festa na kolegyni.

„V autě.“ Stefania nedokázala odputat pohled od mrtvé. Tvář se jí chvěla smutkem a hněvem.

„Přines je. Já ty dva zatím pohlídám.“

Zavrtěla hlavou, pak se zvedla a vytáhla levou rukou mobil z kapsy kalhot. „Zavolám pro posilu. Dokud nedorazí, neměl by s nimi nikdo z nás zůstat o samotě.“

„Však já si s nimi poradím,“ odpověděl Festa.

Alessandrův pohled říkal: ještě chvíli počkej.

Stefania znovu pohlédla na krvavá poranění soudkyně. „Tohle přece nemohl nikdo udělat holýma rukama.“ Rozhlédla se kolem a pak se podívala Rosiným směrem. „A co se stalo s vašimi věcmi?“

„Chtěli se zbavit důkazů,“ odpověděl místo ní Festa. Bylo na něm vidět, že by nejraději okamžitě stiskl spoušť.

Rosa ukázala posunkem brady na zbytky Alessandrova obleku. „A předtím jsme je roztrhali na kousky – *proč asi*, abychom je spolkli?“

Festa se zadíval na cáry látky. Přes všechnu tvrdost, kterou dával na odív, bylo zřejmé, že ho Quattrinina smrt zasáhla stejně silně jako jeho kolegyni.

„Co ty sovy?“ zeptala se Rosa. „Museli jste je přece také vidět.“

Policista sklonil hlavu. „No a?“

„Ty mrchy byly dva metry velké!“

Policisté si vyměnili pohled, jako by pochybovali o Rosině přítomnosti.

„Neviděli je,“ zašeptal Alessandro. „Malandry na ně poštvaly pár normálních dravců, aby je zahnali. Harpyje to dokážou. Jako ty umíš mluvit s hady ve skleníku a já s šelmami v zoo.“

Sakra. To není dobré.

„Dávej na ně pozor,“ obrátila se Stefania na Festu, chvíli něco ťukala na klávesnici mobilu a pak se naposledy podívala na Quattrini a odešla k postranním dveřím.

Alessandro učinil poslední pokus. „Někdo chtěl, aby to vypadalo, že jsme soudkyni zabili my.“ Zvedl hlavu, aby pohlédl Festovi do očí. „Proto nezabili rovnou i nás.“

Nebylo těžké uhodnout, odkud vítr vane. Někdo v klanu Alcantarů či Carnevarů už měl plné zuby toho, aby poslouchal příkazy osmnáctiletých.

„Drž hubu!“ Festův hlas zněl nyní vyčerpaně, agresivita se z něho zcela vytratila. Otočil hlavu a zavolal přes rameno: „Přines ta zatracená pouta.“

Pouhý šelest, nic víc.

Když Festa opět otočil hlavu zpět, hleděl do očí pantera, který se k němu vrhl. Povalil ho na záda a zaryl mu zuby do zápěstí. Policista vykřikl, pustil revolver a na vteřinu byl ochromen zděšením.

Mimo jeho zorné pole se proměnila také Rosa. V podobě hada klouzala kolem řady nerozbitých světců k východu. Když Stefania vrazila dovnitř, zburcována výkřikem, byla již Rosa u zdi, bleskově se vztyčila u nohou policistky, ovinula se kolem ní a překotila ji na

stranu. Žena ještě stále držela zbraň, ale byla natolik pevně omotána hadím tělem, že nedokázala zaměřit.

Festa se pod Alessandrem vzeplal. Ten ho nechal o kousek vztyčit a pak ho udeřil s impozantním řevem šelmy předními tlapami do hrudníku. Policistu to odhodilo zpět a tvrdě dopadl temenem na beton. V tu chvíli se přestal bránit.

Alessandro se v mžiku přetavil do lidské podoby. Jeho tvář byla zkřivena bolestí, časté a rychlé proměny ho stály příliš mnoho sil. Rosa se musela soustředit, aby udržela své hadí tělo napjaté ve vzpřímené poloze. Stefania by se neosvobodila, ale stále ještě držela v ruce zbraň a Rosa na ni nedokázala hadí tlamou dosáhnout.

Alessandro položil špičky prstů na Festovu krční tepnu. Vydechl si a natáhl se po jeho pistoli. Rosina hadí hlava se pohupovala těsně před Stefaniiným obličejem. V očích policistky se zračilo čiré zděšení.

Alessandro přiběhl, vyjmul zbraň z ženy ruky a řekl Rose: „Drž ji ještě chvíli.“

Rozběhl se zpět k Festovi, vysvlékl ho z bundy, nahmatal svazek klíčů a vyběhl ven z haly. Chvíli nato se vrátil z policejního vozu s pouty, připnul bezvědomého Festu za ruku k nosítkům jednoho ze světců a vrátil se k Rose. Ta uvolnila hadí sevření natolik, že mohl Stefanií spoutat ruce za zády. Pak namířil na zajatkyňu revolver.

Rosa se spustila na zem, ale ne tak překotně, jako prve, aby byla bolest z proměny snesitelná.

„Co jste k čertu zač?“ vyrazila ze sebe sípavě Stefania.

Alessandro ji ignoroval. „Musíme ji vzít s sebou.“

Rosa se na něj zadívala: „Kam?“

„Zavolala posily. Festa jim bude vyprávět zmatenou historku o panterovi a útoku ptáků, to nám snad trochu pomůže. Neviděl, jak jsme se proměňovali. Nejspíš bude mít pekelné bolesti hlavy, až se probere, a nebude si sám jistý, co se mu vlastně přihodilo.“

„Vy nejste lidi,“ šeptala Stefania.

Alessandro už vypadal, že jí začne vše vysvětlovat, ale pak si to rozmyslel. Obrátil se opět k Rose: „Nejpozději do hodiny nás budou hledat po celém ostrově.“

„Nedokážeme utéct před celou sicilskou policií. Romeo a Julie jsou v pohodě, ale Bonnie a Clyde?“

„Musíte se jít udat,“ prohlásila Stefania.

„My jsme ale soudkyni nezkrivili ani vlásek!“ obořila se na ni Rosa. „Musíte nám věřit!“

„Pak se najdou důkazy o vaší nevině.“

Alessandro protáhl opovržlivě tvář. „Vaši lidé celé roky pátrají po něčem, co by nám mohli přišít. Tohle by pro ně byla hotová pastva. A já to na vás vidím: i vy věříte tomu, že jsme Quattrini zabili.“

„Nemůžeme ji vzít s sebou,“ namítla Rosa.

„Jistě, to by byl únos,“ souhlasila policistka.

V koutcích úst mu zacukal úsměv. „Jste mafiáni. Copak jste zapomněla?“

„Nemám ani ponětí, co jste vy dva vlastně zač. Každopádně ale nejste hloupí. A bylo by od vás zatraceně idiotské mě odvléct s sebou. Braní rukojmí policie trestá ještě neúprosněji než –“

„Domnělou vraždu soudkyně?“ Máchl rukou. „Buďte radši zticha, ano?“

„Alessandro,“ konejšila ho Rosa.

„Já do vězení nepůjdu,“ prohlásil rozhodně a byl to opravdu mistrovský kousek, že jeho hlas zněl navzdory všemu klidně. „A už vůbec ne za to, co jsem nespáchal. A ty také ne, o to už se postarám.“

„Tohle všechno není jen tvé rozhodnutí, ale i moje.“ Odešla na místo, kde se poprvé proměnila. Snažila se přitom vyhnout pohledu na Quattrini.

Rosiny šaty tu ležely neponičené, což byla výhoda Lamií. Chvějícími se prsty si natáhla kalhotky a černé šaty. Naštěstí si ráno nevybrala žádné boty na vysokém podpatku. Už se ve svém smutečném outfitu viděla na prvních stránkách novin: *Mafiánská princezna na útěku!* Úžasné.

Pak přispěchala zpět k Alessandrovi, uchopila jeden z revolverů a ukázala na bezvládného Festu: „Vezmi si jeho oblečení. *Takhle* s tebou určitě utíkat nebudu.“

Musel se usmát. Podal jí i druhý revolver a spoléhal na to, že bude držet Stefanií v šachu. Pak vysvlékl policistu z trička a džínů a nakonec se natáhl i po jeho kožené bundě. Žádný kus oblečení mu nepadl stoprocentně, ale rozhodně to bylo lepší než nic.

„A teď musíme co nejdřív zmizet,“ poznamenal.

Stefaniin hlas byl ještě naléhavější. „Naši lidé vás budou pronásledovat všude.“

„O důvod víc být co nejrychleji pryč.“ Dotkl se jemně Rosiny ruky. „Kdybychom jí mohli dokázat, že Harpyje existují, snad by nám pomohla.“

Stefania kývla bradou na jeho zbraň. „A myslíš, že tímhle dosáhneš toho, že ti budu věřit?“

Rosa si chvíli měřila policistku pohledem. Ta měla v očích vepsaný šok z hrůzné smrti soudkyně. Navíc šlo těžko předvídat, co se stane, až se jí rozleží v hlavě jejich proměny.

Rosa popošla ještě jednou ke Quattrini. Pohládila ji po chladném čele a poté něžně po pravé ruce. Pak si všimla malého přívěsku, který i s řetízkem sklouzl k zemi mezi hlavou a ramenem soudkyně a ležel tam v kaluži krve. Uchopila ho opatrně palcem a ukazováčkem a chvilku pomýšlela na to, že jej rozevře a podívá se, co je uvnitř. Pak ale místo toho otevřela zapínání řetízku, oťřela dočista medailonku o své šaty – ne o kabát soudkyně, to pro ni bylo důležitější – a pak si ho pověsila na krk.

Naposledy pohládila mrtvou po vlasech. „Díky za všechno,“ špitla.

Když se opět zvedla, cítila na sobě pohledy ostatních. Stefania působila nejistě, zatímco v Alessandrově pohledu spatřila pochopení. Rosa zastrčila přívěsek za výstřih a cítila jeho teplý dotek na kůži.

Alessandro ji letmo políbil, hned jak se u něj zase objevila. Páchl čerstvou krví, a i když se tomu bránila, probouzelo to hada v jejím nitru.

„Jedeme,“ řekla.

V horách

„Je to moje vina,“ pronesla Rosa po chvíli. „Přinutila jsem Trevinoho, aby zastavil drogové obchody mých lidí. Varoval mě, že si to nenechají líbit.“

A to nebylo všechno. Učinila přítrž i obchodům s africkými uprchlíky na Lampeduse a alespoň se pokusila omezit obchod se zbraněmi. Z jejího pohledu to bylo zcela legitimní rozhodnutí šéfky klanu. Její rodina v tom však spatřovala zradu. Teď za to skládala účty.

„Můžou za tím právě tak vězet Carnevarové.“ Alessandro seděl za volantem a řídil černý terénní vůz úzkou horskou silničkou dolů do zalesněného údolí. „Těch, kdo se mě chtějí zbavit, je spousta. Cesare byl jen nejčestnější z nich a nikdy z toho nedělal tajemství; podle jeho názoru by na tom byla rodina beze mne lépe. Ti ostatní vylézají z děr až teď.“

Na zadním sedadle seděla Stefania s pouty na rukou a nohou. V autě soudkyně našli další pár a nasadili ho policistce ještě před odjezdem. O proměnách se nezmínila ani slovem. Možná se něco takového učí v policejní škole. Zůstat klidný i v těch nejabsurdnějších situacích.

„Vysvětlíte mi něco,“ zavolala zezadu. „Když víte, že se vás chtějí vaše rodiny zbavit radši dřív než později, proč jste neposlechli Quattrini a nezmizeli? Co z toho máte, že nasazujete životy pro hordu zabijáků a sami se vystavujete trestnímu stíhání? Děláte to pro peníze? Pro všechnen ten luxus? Drahá auta jako tohle? Nechápu to.“

Ani sama Rosa to moc dobře nechápala. Přiletěla na Sicílii, aby mezi sebe a svou minulost vložila pár tisíc kilometrů Atlantiku. Jenže minulost už na ni čekala tady na ostrově. Neunikla. Místo toho, aby zde překonala trauma ze znásilnění a potratu, musela čelit historii své rodiny. Aniž by o to jakkoliv stála a bojovala o to, ocitla se po zavraždění své tety Florindy v roli šéfa klanu. A jako by toho nebylo málo: jako rodinné prokletí ji dostihl největší zločin její

babičky Costanzy, tajný pakt s organizací TABULA. Nakonec Rosa ještě zjistila, že její otec Davide, o němž se všichni domnívali, že je mrtvý, dosud žije a navíc osobně nařídil, aby ji Tano Carnevare znásilnil. A to všechno ještě korunovalo její dědictví příslušnice arkádké dynastie a nechtěná schopnost vzít na sebe podobu obrovského třímetrového hada.

Celý zatracený Atlantik nebyl dost rozlehlý na to, aby na své problémy zapomněla. A teď měla na krku bezpočet nových starostí, za něž za všechny vděčila svému původu. Stefaniina otázka byla tedy oprávněná: proč to všechno dělá? Proč už se na to dávno nevykašlala a Sicílii neopustila?

Jednoduše propásla okamžik, kdy ještě mohla vyskočit z jedoucího vlaku. Nejspíš už ten den, kdy se poprvé zahleděla do Alessandrových smaragdově zelených očí. A ani ve snu nepomyslela na to, že by tuto lásku obětovala. Ani výměnou za život bez mafie – život bez něho.

Byla snad tohle odpověď na Stefaniinu otázku? *Jedna* možná odpověď?

Alessandro měl jinou. „Můj otec dopustil, aby zavraždili mou maminku,“ řekl. „Pak byl sám také zavražděn, svým nejbližším důvěrníkem. Jen proto jsem se stal *capem* Carnevarů. A teď zemřel ještě i Fundling. Nemůžu to jen tak vzdát, jinak by tohle všechno bylo zbytečné.“

Rosa pozorovala ze strany jeho hezkou tvář při střídání světla a stínu osamělé lesní cesty. Možná to byl jediný rys jeho povahy, jemuž nikdy neporozumí: jeho vehementní trvání na tom, že *musí* Carnevary vést. Že je dědičné právo zároveň povinností. Bojoval na její vkus až příliš tvrdě o to, aby stanul v čele klanu.

„A co vaše falešné doklady?“ zeptala se Stefania. „Nejsou vstoupkou do nového života?“

„Jsou připraveny jen pro případ nouze.“

Měl vůbec v úmyslu promluvit si o tom i s Rosou? Zahrnout ji do spolurozhodování dřív, než by bylo pozdě?

Policistka se tiše zasmála. „A kdy by měl nastat případ nouze, když ne teď?“

Alessandrova ruka sevřela pevně řadicí páku a on dupl nečekaně na brzdu. Rosou to smýklo kupředu do bezpečnostního pásu.

„Hej!“ vyrazila ze sebe.

„Promiň,“ zamumlal a vyskočil z auta. Rosa se bála, že by se mohla policistka pokusit utéct otevřenými dveřmi řidiče. Rychle vytáhla revolver z přihrádky a prudce se na Stefaniu otočila. Přes hlaveň zbraně si hleděly s policistkou do očí.

„Nezastřelíš mě,“ řekla Stefania. „Ty nejsi vrah.“

„Kam byste chtěla utéct, uprostřed hor, s pouty na ruku i nohu? Nemusím na vás střílet, abych vás zadržela. Nemůžete pryč. Takže se hezky opřete a držte klapáčku.“

Alessandro otevřel zadní dveře a přehraboval se v nějaké bedně. Z té už před odjezdem vykouznil falešnou poznávací značku.

O chvíli později už byl zpátky u Stefanie, s šátkem a rolí lepenky v ruce. Vehementně protestovala, když jí lepil pusu, ale snažil se být ohleduplný a dbal na to, aby se jí dobře dýchalo nosem.

„Musí to vážně být?“ zeptala se Rosa.

„A to ji máme celou cestu poslouchat?“

„Tak jsme ji neměli brát s sebou.“

Na okamžik zavřel oči, jako by se chtěl uklidnit. „Nic jí neuděláme,“ prohlásil pak. „Je jediná, kdo nám bude věřit, až dodáme důkaz, že Quattrini zabily Malandry. Viděla, co jsme zač.“

„Jestli jde jen o to – tohle můžeme klidně ukázat i ostatním.“

„Tím spíš by pak věřili, že jsme to udělali my. Ukazovali by na náš prstem a už by připravovali hranici.“ Ukázal na Stefaniu. „Tahle vypadá v pohodě. Jde mi sice na nervy, ale není to nutně náš nepřítel.“

Rosa protáhla obličej: „A proto jí *zalepuješ pusou*?“

Stefania něco huhlala do šátku, zvedla nesouhlasně ruce s pouty a pak je zase bezmocně spustila do klína.

„To přežije,“ utrousil a opět se usadil za volantem.

Rosa vrhla rezignovaný pohled dozadu, uložila zbraň zpět do přihrádky a usadila se. Vůz se prudce rozjel.

„Jak to bylo s těmi pasy a jízdenkami?“ zeptala se po chvíli. „Proč jsi mi o tom nic neřekl?“

„Protože jsem nechtěl, aby došlo k tomu, k čemu došlo teď. Aby mezi námi stálo rozhodnutí, zda odjet, nebo ne.“

„Ty přece nechceš odejít.“

„Nenechám se jen tak vyhnat. Quattrini jsem křivdil a moc mě to mrzí. Z nějakého důvodu si tě velmi oblíbila. A teď je mrtvá a nám dvěma za to chce někdo přišít vinu. To nebyla nějaká spontánní akce. Někdo to musel plánovat už dávno.“

Stefania ze sebe vyrazila zlostné zasténání a natáhla se na zadním sedadle. Zjevně se rozhodla, že se poddá osudu.

„Proč jen to udělali?“

„Aby se nás zbavili.“

„Můžou nás přece jednoduše zabít. Pro Malandry by to byla před chvílí hračka. A existuje sto dalších možností.“

„Chtějí se nás zbavit, ale nechtějí nás zabít?“ Rosa kroutila zamýšleně hlavou. „To přece nedává smysl.“

„Proto bych měl rád nějaké vysvětlení.“

Cítila za smrt soudkyně vinu a hořela nenávistí k jejím vrahům. Poprvé měla pocit, že chápe, co Alessandra celou tu dobu žene. Nejprve touha pomstít se za mamčinu smrt a Cesarovu zradu. Pak pomstít Rosino znásilnění. Jeho touha po odplatě jí byla vždycky trochu cizí, ale teď, se zaschlou krví soudkyně pod nehty, mu konečně porozuměla.

„A kurva,“ vyklouzlo jí.

„Co se děje?“

„Iole a ostatní. Jestli za tím stojí Alcantarové... Jestli opravdu probíhá něco jako převrat, nejsou už na Isole Luně v bezpečí.“

„Nikoho z tvých lidí Iole nezajímá,“ uklidňoval ji.

„Ale Cristina di Santi ano. Ví o všech obchodech, smlouvách, zdrojích příjmů legálního i nelegálního podnikání Alcantarů. A je s Iole a učitelkou Falchi na ostrově.“

„V přední příhrádce leží mobil. Zavolej jí a řekni, aby byly raději ve střehu.“

Rosa otevřela dvířka z teakového dřeva a vytáhla jeden z Alessandrových iPhonů; měl jich několik, žádný se však nedal k němu vysledovat. Netrpělivě vyzváněla na pevnou linku ostrovní vily,

dokud automatická odpověď neukončila spojení. Z hlavy pak vyřukala číslo Iolina mobilu.

Ozvalo se dvakrát zazvonění a pak Iole hovor přijala.

Rosa si vydechla. „To jsem já.“

„Vždycky zavírám dvířka od lednice,“ spustila Iole. „A nedávám už Sarcasmovi čokoládu – nebo aspoň ne tolik. Také jsem nic neobjednávala po internetu, tedy *dneska* ještě ne. A byla jsem opravdu zdvořilá na signoru Falchi, i když ona občas zase tvrdí opak. Je ještě něco, co jsem mohla udělat špatně?“

„Iole, teď mě dobře poslouchej. Jsi zpátky na ostrově, vidíš?“

„Asi čtvrt hodiny.“

„Je tam ještě někdo? Kromě Cristiny a signory Falchi a ochranky?“

„Nikoho jsem neviděla.“

„Jsi v domě?“

„V jahodovém pokoji.“

„Můžeš jít k oknu? Vidíš odtud přes moře na jih.“

„Počkej... Ano, teď.“

„Je tam něco vidět? Lodě? Vrtulník? Něco takového?“

Chvilí bylo ve sluchátku ticho.

„Iole?“

„Tři čluny. Dost rychle se blíží.“

„Do prdele.“

Alessandro na ni ustaraně pohlédl. „Co se děje?“

„Iole, podívej se pořádně. Opravdu míří k ostrovu? Přímo k Isole Luně?“

„Vypadá to tak. Poštovní člun to asi není. Čekám totiž balíček s –“

„Víš, kde jsou teď signora Falchi a Cristina?“

„Falchi běhá venku a hledá mě.“ Iolin holčičí hlásek zněl bezstarostně jako vždycky. „Podvedla jsem ji. Trošku. A Cristina si pročítá nějaké papíry.“ Zdůraznila to, jako by ji načapala při něčem nemravném. „Čte si *pořád*, celý den. Pokud tedy zrovna netelefonuje.“

„Poslouchej mě. Musíš mi něco slíbit. Myslím tím doopravdy slíbit. Při životě Sarcasma a tvého strýce a –“

„Nejsem malé dítě, Roso. Vím, co znamená slíbit.“

„Utíkej do kuchyně a sbal všechny potraviny. Všechno, co se dá sníst bez vaření. A vodu, tolik vody, kolik jen uneseš. Pak popadni Cristinu a signoru Falchi a schovej se s nimi.“

„Cool!“

„Ne, to *není* vůbec cool. Na člunech jsou chlapi, kteří vás asi chtějí zabít. Chápeš?“

„Oukej.“

„Budete potřebovat opravdu dobrý úkryt.“

„Něco jako ten starý bunkr v přístavišti?“

Rosa Iole zakázala k němu dolů scházet. Bylo to ale, jako by jí napsala srdečnou pozvánku.

„Sarcasmo se mi tam zaběhl,“ bránila se dívka, „a musela jsem ho najít. Nemohla jsem ho přece nechat dole samotného, ne? Byla jsem ale v bunkru jenom jednou. A na malou chvíli.“ Lhala. Ale teď by ji byla Rosa za tu její zatracenou zvědavost nejradši objala.

„Vezměte si s sebou světlo. A dost baterek. Máte na to jen pár minut. Ochranka se pokusí muže v člunech zastavit.“ Pokud nejsou ovšem podplacení a nejsou už sami na cestě k vile. Radši na to nemyslet. Nemůže přece očekávat vždy ten nejhorší scénář. „Rozuměla jsi všemu?“

„Jídlo. Vodu. Světlo. Sarcasma. Cristinu... A signoru Falchi, jestli ji tedy tak nahonem najdu.“

„Ne *jestli*.“

Iole se zahihňala. „A pak s tím vším do bunkru. Rozumím.“

„Přijedeme s Alessandrem za vámi, jak to půjde nejrychleji.“

„To je jasné.“

„Dávejte na sebe pozor. A ještě něco. Iole? Mám tě ráda.“

„Já tebe taky. A až budeš mrtvá, mohla bych si z tebe udělat kabelku? Z hadí kůže? Budeš pak hodně stará a já taky a pak se mi něco takového určitě začne líbit. Je to dost ošklivé, ale tak nějak elegantní. Tak můžu?“

Rosa se usmála.

Iole zavěsila.

Gaia

Vypuklo to dřív, než dojeleli do Milazza. Když ovšem projeli průmyslovou zónou a blížili se k městskému centru, začalo to být téměř nesnesitelné.

V každém autě Rosa čekala nějakého špeha, každý radar považovala za bdělé oko pronásledovatelů. Připadalo jí, že na ně všichni chodci zírají, hlavně když čekali na křižovatce na zelenou. Pokoušela se uklidnit tím, že na sebe přitahuje pohledy jejich drahý vůz, ne oni sami; že si to všechno jen namlouvá a ve skutečnosti jim nevěnuje nikdo ani letmý pohled. Ale paranoia už se jí mezitím zmocnila naplno.

V rádiu ještě stále nezazněla jediná zpráva o smrti soudkyně a obou podezřelých na útěku, ale pátrání už muselo dávno běžet na plné obrátky. Falešná poznávací značka jim dlouho nepomůže. A zajatá žena na zadním sedadle jim to také neusnadňovala.

„Musíme jí sundat roubík,“ poznamenala Rosa, zatímco večerní červánky zalily ulice Milazza do ztemnělé červeně. „Kdyby někdo nahlédl do auta, jsme namydlení.“

Nařídili Stefánii, aby zůstala ležet na zadním sedadle a nesešla si. Co by udělali, kdyby se přece napřímila, si Rosa nedovedla vůbec představit. Možná se tyhle myšlenky míhaly i v hlavě policistky.

„Začne křičet na celé město,“ nesouhlasil Alessandro.

„Na každé křižovatce, na které zastavíme, málem dostávám infarkt. A co lidi v autobusech a nákladáčích? Ti ji přece mají jak na dlani.“ Rosa se otočila dozadu a viděla, že je Stefania sleduje. „Když vám sundám roubík, slibujete, že budete držet pusu?“

Alessandro vystřihl ztrápenou grimasu. „Ale jdi, Roso.“

Policistka přikývla.

„Nebudete volat o pomoc?“

Stefania zavrtěla hlavou.

„Já jí věřím,“ řekla Rosa.

„Nevěříš. Nevěříš nikomu.“

„Takhle každopádně nemůžeme dál jet.“

Kousal si zamyšleně do spodního rtu, nakonec přikývl a zahrnul s autem do stinného koutu u parku. Nedaleko odtud stál kiosek, ale jeho prodavač měl výhled zacloněný závěsy časopisů, jež se pohupovaly v průhledných igelitových obalech na předsunuté stříšce. Muž vynášel z obchodu prázdné bedny a skládal je na sebe na chodník; jen zmizel zpátky v krámu, zastavil se u nich toulavý pes a nadšeně zvedl nohu. O černé porsche se zjevně nikdo nezajímal.

Rosa se naklonila dozadu mezi sedadla a stáhla Stefaniu náplast. Přilepilo se na ni pár vlasů, ale když ji Rosa jediným šklubnutím odtrhla, policistka sebou ani necukla.

„Díky,“ řekla zajatkyňě trochu zadýchaně.

„Nebudete křičet?“

„Slibuju.“

„A neuděláte ani žádnou jinou hloupost?“

„Ne. A nemáte u sebe náhodou vodu?“

Alessandrova tvář se zachmuřila. „Piknikový koš jsme museli nechat na místě. Ale třeba vám Rosa ještě rozepne pouta a skočíte si vedle do obchodu pro něco na zub.“

Rosa sklouzla opět na přední sedadlo, ale nepřestala policistku sledovat. Zadními dveřmi prchnout nemohla, protože Alessandro stiskl dětskou pojistku.

Protáhl se, prokřupal si prsty a narovnal záda; v cizí bundě se necítil úplně dobře. Pak nastartoval a znovu se zařadil do provozu.

„Za chvíli jsme v přístavu,“ oznámil.

Rosa si hrála s rádiem, až našla lokální vysílač. Mezitím zkusili naladit pár jiných stanic, ale nikde nezaslechli nic o vyhlášeném pátrání. „Proč po nás nejdou?“

„Aby vás ukolébali,“ vysvětlila Stefania. „Máte uvěřit tomu, že tu záležitost neberou zas až tak vážně.“

„Vraždu soudkyňě?“ zeptal se Alessandro. „To určitě.“

Na konci ulice se blyštelo moře. Čím více se blížili k přístavu, tím zřetelněji rozpoznávali stožáry různých plachetnic, černé linie proti žhoucím večerním červánkům.

Kotvila tu *Gaia*, Alessandrova čtyřicetimetrová jachta. Odtud Rosa loni v říjnu odplouvala na svůj první výlet na Isolu Lunu poté, co ji Fundling vyzvedl u palazza Alcantara a dovezl až sem. Vzpomínky na něho ji začínaly bolet. Zrovna to teď ještě potřebovala.

Před jachetním přístavem se táhla široká ulice s pobřežní promenádou, lemovaná vysokými palmami. *Gaia* čekala kousek od výjezdu z přístavního bazénu, vedle druhé lodi podobných rozměrů. Všechny ostatní lodě u můstků byly menší, ačkoliv většina z nich mohla stát klidně tolik jako luxusní rodinný dům.

Před přístavem, vně pobřežní ulice, se rozkládalo náměstí s vysokou kašnou. Prostranství bylo široké a otevřené a nikde nebylo vidět jediné policejní auto.

Alessandro projel kolem *Gaia*, aniž by zastavil. Dostali se až na vzdálenost padesáti metrů od jachty, stále ale neviděli nic podezřelého.

„Jsou tam, vid’?“ ptala se Rosa.

Alessandro trochu ubral plyn a sledoval loď v zadním zrcátku. „Jak jsi na to přišla?“

„Jen takový pocit.“

Stefania si kousek poposedla a dívala se ven postranním okýnkem. „Nejdřív se soustředí na trajekty a letiště.“

„Vaši lidé o téhle jachtě vědí,“ poznamenal Alessandro. „Pokud sem ještě nedorazili, mohou tu být každým okamžikem.“

„Možná ano. A možná také ne.“

„Co to znamená?“ zeptala se Rosa.

„Chce nás oblafnout,“ utrousil Alessandro.

Stefania si povzdychla. „Zrovna vám bych to vůbec neměla vyprávět. Naše jednotka je silně poddimenzovaná. Nemůžeme být všude najednou. Mafie je už dávno transparentní, máte mnohem méně tajemství, než si myslíte. Ale nás je zkrátka moc málo. Teoreticky bychom mohli půlku Cosy nostry zatknout během jediného

týdne. Ale dokud nemáme dost lidí, nemáme šanci. Proto je občas lepší některé z vás nechat na pokoji a jen sledovat, než vás všechny zastrašit a dívat se, jak nám proklouzáváte mezi prsty a mizíte navždy neznámo kam. Každý mafján, který je trochu soudný, má v nějakém přístavu loď nebo aspoň malý člun. Kdybychom je měli všechny dnem i nocí střežit, museli bychom na to stáhnout policii z celé Itálie.“

„Ale pro vaše lidi jsme vrahy soudkyně my!“ namítl Alessandro. „Tím jsme si přece mohli vysloužit nějaké privilegium, ne?“

Rosa přikývla. „Plakát v nejbližším časopise policejních odborů.“

„A jestli na nás nečekají na lodi policajti, pak určitě někdo jiný,“ dodal.

„Ti, kdo vás zradili?“ Stefania ničím neprozradila, zda tomu sama věří.

Že měl někdo na Rosu a Alessandra spadeno a chtěl je odklidit z cesty tím, že na ně nastražil vraždu soudkyně, bylo jisté. Ale kdo? A co má dotyčný v plánu dalšího?

Více než o sebe samotnou si dělala Rosa starost o Iole. Doufala, že už sedí s oběma ženami v nepoužívaném bunkru z druhé světové války pod vulkanickým ostrovem a jde jim oběma pěkně na nervy.

„Počkáme, až se setmí,“ navrhl Alessandro. „Pokud se do té doby neobjeví nic podezřelého, vstoupíme na palubu.“

Zaparkoval na pobřežní ulici, téměř kilometr od jachetního přístavu. Porsche tu nenápadně zapadlo do řady dalších luxusních vozů.

Alessandro vytočil číslo na můstek. Rosa zatím nespouštěla z očí Stefánii. Policistka seděla i nadále klidně na zadním sedadle a pomalinku si stírala spoutanýma rukama pár zpocených pramenů z čela.

Po pár vteřinách kdosi hovor přijal. Alessandro sražil čelo, váhavě ale kývl na Rosu. Ještě pořád se neodvažovala vydechnout. Gaia byla jejich jediná šance, jak se dostat na Isolu Lunu.

Poté, co Alessandro ukončil hovor, shrnul to nejpodstatnější. „Byl to kormidelník. Říká, že nic podezřelého nezpozorovali. Dosud se na palubě nikdo z policie neobjevil, mužstvo je v plném počtu až

na kuchaře. Ten má dnes volno. Můžou narychlo zorganizovat pár mužů, kteří by s námi odjeli na ostrov. Budeme-li si to přát.“

„Zabijáci,“ utrousila pohrdavě policistka.

„Posádce ještě pořád věříš?“ zeptala se Rosa.

„Za kapitána bych dal ruku do ohně. U ostatních si až tak jistý nejsem. Ale řekl bych, že nemáme na vybranou.“ Na okamžik zavládlo nerozhodné mlčení. „Ohlásí se, pokud by nastalo něco neobvyklého. *Gaia* může v podstatě kdykoli vyrazit. Přesto jsem pro to, abychom pro jistotu počkali až do setmění. Hodinu, nebo radši dvě. Do té doby budeme přístav sledovat, jestli nezahlédneme něco podezřelého.“

Rosa se zahleděla ven na moře. Vypadalo to, jako by na obzoru stékal do vody inkoust a barvil ji na černo.

„Oukej,“ souhlasila váhavě. „Tak tedy ještě počkáme.“

V tu chvíli se rozdrnčel telefon.

„Iole,“ řekl s pohledem na displej. „Nebo někdo, kdo si vzal její mobil.“

Rosa chňapla po iPodu a přijala hovor. „Haló?“

„Výrobná kabelek Dallamano.“

„Jak se máš?“

Spojení bylo špatné. Ve vedení se ozývalo škrábání. Iolin hlas zněl tišeji než obvykle, a ještě navíc šeptala. „Znám ty muže. Jsou od nás. Alcantarové.“

„Jsi si jistá?“

„Naprosto.“

„Jsi v bunkru?“

„Je tam Cristina a signora Falchi. Já jsem tam neměla signál, tak jsem vyšla ven. Pár jich vidím. Jsou v přístavišti. Dva čluny tu zakotvily, třetí musí ještě někde být. Možná v zálivu na jižním břehu.“

„Hlavně dávej pozor, aby tě nezahlédli.“

„Nejsem přece hloupá.“

Rosa ještě nikdy neměla takovou radost, že slyší Iolin hlas, jako nyní. V tuhle chvíli by snad snesla i její mnohahodinové tlachání.

„Jen jsem ti chtěla říct, že žádnou z nás nedostali,“ pokračovala dívka. „Sarcasmo je u nás. Máme dost jídla na pár dní. Čokoládu a sušenky.“ Iole se krátce odmlčela a v telefonu to praskalo a šelestilo. „*Jsou to tví lidé. Zastřelili ochranku.*“

Rosa zavřela oči a spustila hlavu na opěrku. „Vrať se okamžitě do bunkru. Hlavně ať tě nechytí. Zkusíme se v noci dostat na ostrov.“

„Myslíš, že je to dobrý nápad?“

„Žádný lepší nemáme.“

„Nechci, aby se vám něco stalo. My se máme dobře. Jsme tady dole v naprostém bezpečí. Z nich o tomhle bunkru nikdo neví. Máš ty vůbec ponětí, jak je velký?“

Během druhé světové války byla Isola Luna předsunutou základnou Němců. Rosa osobně v bunkru nikdy nebyla, ale Iole, která žila šest let v zajetí a tmy se nijak nebála, zjevně velkou část podzemní pevnosti prozkoumala.

Rosa ji ještě jednou zapřísažala, aby na sebe a druhé dvě ženy dávala pozor a pak hovor ukončila.

Alessandro si ji změnil pohledem. „Všechno v pořádku?“

Rosa odvrátila zrak. „Spíš v prdeli.“

„Amen,“ poznamenala Stefania.

Léčka

„Koukejte!“

Zvolání ze zadního sedadla vytrhlo Rosu z přemýšlení. Projížděli právě třetí kolo kolem jachetního přístavu, aby našli místo k zaparkování blíže *Gaii*. Všechna světla a reflektory byly zapnuty, nebe se zbarvilo z tmavě modré do černé. Světelná reklama vrhala ohavné neonové světlo na plastové židle na chodnících.

Rosa pohlédla vlevo a spatřila stánek s občerstvením, v jehož výloze bylo napsáno telefonní číslo velikosti dospělého člověka. Nad dveřmi zářil křiklavě červený nápis *American pizza*. Ital v kovbojském klobouku skládal ploché papírové krabice do kufru fiata.

„Tohle není žádná pizza,“ pronesl Alessandro s hlubokým přesvědčením, „tohle je rozbředlé těsto s roztavenou gumou.“

Stefania pokrčila rameny. „Ale břicho zaplní.“

„Vy policajti prostě nemáte žádnou kulturu stravování.“

„My policajti na to především nemáme čas,“ odvětila Stefania. „Už ani nevím, kdy jsem u jídla naposledy seděla u stolu.“

„Ale tohle?“ Rosa nemohla odtrhnout pohled od falešného kovboje. „Americká pizza? V Itálii?“

„Proč ne? Mám revolver z Německa, džíny z Turecka a matku z Maroka. A co má být?“

Alessandro se zašklebil. „Kam to povede, když i policie přestane ctít staré italské hodnoty?“

„Hmmm, a co vy, Mister: Studoval-jsem-v-Americe-a-ukážu-všem-špagetožroutům-doma-zač-je-toho-loket?“

„Uklidněte se,“ poznamenala Rosa. Hraje tu snad zrovna ona moderátora? Tak to jsou tedy opravdu v hajzlu.

Stefania vykukovala přes zadní sedadlo. „Už jsme to přejeli, sakra.“

„Zapamatoval jsem si číslo,“ odpověděl Alessandro.

„Udělám všechno, co budete chtít.“

„Jistě, něčemu takovému se říká *rukojmí*.“

„Od včerejšího večera jsem nejedla. Quattrini nebyla v tomto ohledu zrovna vstřícná. Když neměla hlad ona, nesměl ho mít nikdo. Zmínila jsem se už, že jsem noc předtím nespala?“

„Proč?“

„Protože jsem musela na hřbitově instalovat ty zatracené *kamery*. Spokojen?“

„Nebylo tam moc co filmovat.“

Stefania spustila hlavu zpět do sedadla. „Mohla jsem pohodlně sedět ve sledovacím voze, vyhodnocovat videa a jíst americkou pizzu.“

Alessandro vyťukal na mobil číslo. „Haló? Rád bych si objednal pizzu. Tři kusy, s extra velkou porcí sýra a cibule. *Cheese a onion*. Americkou, správně.“ Stefania se rozzářila, ale pak pokračoval. „Dodat na jachtu v přístavu. Úplně vlevo u výjezdu, nedá se přehlédnout, jmenuje se Gaia... G – A – I – A. A prosím přesně v deset. Ani dřív, ani později. Je to možné? Oukej, dík.“ Zavěsil a ihned vytočil další číslo.

„Můžu teď mluvit s kapitánem?“ zeptal se. „Fajn. Vyřiďte mu, že je malá změna plánu. Na palubu přijdu já sám. Přesně v deset. A ničemu se nedivte, budu vypadat poněkud směšně. Ano, budu přestrojený. Možná jachtu někdo sleduje. Tak mi prosím nesviťte reflektorem do očí, hned jak se objevím nahoře u zábradlí, oukej? Tak jo, díky. Brzy nashle.“

Rosa si ho prohlížela z profilu a pomalu vrtěla hlavou. Stefania se naklonila mezi přední sedadla. „Jsou to tři dobré, vydatné, promrhané pizzy.“

„Položte se. Prosím.“

Poslechla. „Slyšíte to? Kručí mi v břiše.“

Rosa přikývla. „Dost hlasitě.“

„Mohli bychom přestat mluvit o jídle?“ požádal Alessandro.

„Poslouchejte,“ poznamenal Stefania, „už zase.“

„Dáme vám roubík.“

„Sním ho.“

Podíval se na hodinky a zahrnul na náměstí před přístavem.

Za rozsvícenými okny jachty se pohybovaly siluety, ale žádná nahoře v salonu nebo v soukromých kabinách. Posádka zůstávala na spodní palubě, i když nahoře nebyli žádní pasažéři. Nic neukazovalo na to, že by se na lodi dělo něco mimořádného. Žádné podezřelé osoby v přístavišti, a už vůbec ne policie.

„Jak dlouho ještě?“ zeptala se Stefania. „Přijde pozdě.“

Rosa ukázala dopředu. „To je on.“

Fiat doručovatele pizzy zabrzdil se zapnutými varovnými blinkery na promenádě. Vyskočil muž s kovbojským kloboukem, vytáhl z kufru tři krabice a pomalu kráčel ke *Gaie*.

„Jestli jsou chytří,“ poznamenala Stefania, „vezmou si pizzu a sní jí.“

„Pokud se nepletu,“ odpověděl Alessandro, „je momentálně na palubě tolik adrenalinu, že na hlad nemá nikdo ani pomyslení.“

Z úzkého proužku na trupu lodi se vylouply kovové schůdky. Jednotlivé stupně byly vyloženy tlustým kobercem.

Rosa přimhouřila oči. „To nahoře u zábradlí není kapitán.“

„Ne,“ zašeptal Alessandro.

„Někdo z posádky, koho znám?“

„Znáš je, ale ne z *Gaii*. Jsou to muži z castella. Z ochranky.“

„Hurá.“

Stefania se trochu nadzvedla, aby také zahlédla loď. „Léčka?“

„Něco takového. Vždyť víte, proč mě nenechali mluvit s kapitánem. Varoval by mě.“

Rosa sevřela ruku v pěst. „Co když toho posla zastřelí?“

Policistka si odfrkla. „Další mrtvý, za něhož poneseš odpovědnost.“

Na okamžik si Rosa myslela, že policistka zašla příliš daleko. Na hřbetu Alessandrových rukou se objevily černé chloupky, ale rychle se stáhly zpět pod rukáv kožené bundy.

Nastal čas, aby něco podnikla.

„Roso, ne!“ Alessandro vyjel. „Nic mu neudělají –“

Pozdě. Její pěst tvrdě přistála na klaksonu. Klíč trčel v zapalování, elektronika byla zapnutá a okamžitě se přístavem rozječel hlasitý tón.

Pizzař se na okamžik zastavil před schůdky a ohlédl se ke svému autu. Muži u lodního zábradlí si vyměnili pozice, aby lépe viděli na ulici.

Rosa prudce otevřela dveře. Chtěla se proměnit už při výstupu z auta, ale tentokrát se jí to nepodařilo tak rychle, jak si přála. Místo toho přistála na čtyřech na tvrdém asfaltu a podobu změnila až po chvíli. Šaty z ní sjely a ona z nich vyklouzla jako provazec zlatých šupin. Sunula se po ulici a doufala, že zrovna v ten okamžik nepojede auto. Reflektory ji dostihly na posledních pár metrech, ale to už byla na chodníku. Proklikatila se mezi palmami a zamířila temným nábřežím k jachtě.

Doručovatel pizzy se znovu obrátil ke *Gaie*. Troubení ho nijak neznervóznilo, nejspíš ho slýchá tisíckrát za den. Před ním se tyčil vysoký sněhobílý trup lodi jako stěna ledovce, v leštěné oceli se zrcadlily vzdálené pouliční lampy.

Ze země Rosa nahlédla kovbojovi pod klobouk. Nebyl to týž, kterého prve zahlédli před stánkem. Tenhle byl starší, nejméně třicetiletý. Měl na sobě vestu jako jeho kolega a pod ní bílou košili – a *pod ní* ještě něco. Už na první pohled byl na vlahý sicilský večer oblečený až moc.

Byla od něho ještě dva metry daleko, když objevila za jeho opaskem revolver.

„*American pizza!*“ zakřičel nahoru na schody. Zábradlí jachty se nacházelo několik metrů nad přístavištěm. Nebylo možné odtud kohokoli dole poznat. „Objednali jste si u nás.“

Zdola Rosa viděla, že drží v pravé ruce pod krabicemi druhou zbraň. Byl buď blázen, nebo příliš odvážný, nebo přesvědčený, že každou chvíli zasáhne jeho posila.

Tohle už nebyl její problém. Proměnila se, aby pomohla nic netušícímu a nevinnému pizzonoši ze šlamastiky. Ale ať byl tenhle

člověk kdokoli, jen se za skutečného prodavače vydával. Pochopila, že tu za okamžik propukne peklo. Spěšně se obrátila zpátky k promenádě.

Vše nasvědčovalo tomu, že se jednalo o překotnou akci. Možná Stefaniini lidé. Pár prstů už se možná nervózně blíží ke spoušti.

Rosa ještě zrychlila a musela se vzdát bezpečného maskování mezi porostem. Prudkým smršťováním a vymršťováním těla se rychle katapultovala vpřed.

Náhle za sebou uslyšela křik a hluk rotorů. Zasvištěly výstřely. V následujícím okamžiku se na noční obloze rozsvítil pátrací reflektor, jehož kužel Rosu minul jen o vlásek a zalil palubu *Gaii* oslňujícím světlem. V tu chvíli zakvílely na pobřežní promenádě pneumatiky, rozletěly se dveře a hlas z megafonu vyzval muže na palubě, aby se vzdali. Zakuklené postavy se vyřítily na přístaviště. Rose se jen tak tak podařilo prosmyknout kolem palmy; pak se kolem ní prohnala celá horda a spěchala na pomoc falešnému poslíčkovi s pizzou.

Kvůli všem těm světlům, hlasům a nohám kolem Rose hrozilo, že ztratí orientaci. Přestřelka u vody zesílila a záblesky výstřelů se objevovaly stále častěji. Všude se ozývaly výkřiky bolesti, ale když znovu pohlédla k jachtě, nebyl ještě na palubě ani jeden z útočníků, protože shora z lodě pálili jako o život. A kovové schůdky právě vytáhli nahoru.

Doufala, že svým zatroubením nikoho neupozornila na jejich vůz. Stál mezi dalšími auty na druhé straně víceproudé třídy, kousek od ústí druhé ulice. Rosa se protáhla kolem dvou civilních policejních vozů, aniž by ji několik mužů, kteří jen pár kroků od ní řídili zásah, vůbec zaregistrovalo.

Stefania lhala. Poddimenzovaný jejich oddíl určitě nebyl. Praviděpodobně jachtu sledovali civilní policisté už od odpoledne, aby teď, když konečně padla noc, vydali signál k útoku. Doručovatel pizzy jim musel přijít právě vhod. Možná doufali, že tak dostanou jednoho ze svých lidí na palubu, aby zabránili tomu, že posádka zvedne schůdky.

Rosa se přeplazila přes vozovku, na níž teď ustal veškerý provoz. Někdo zabručel cosi, co znělo jako „had“, ale nikdo to nebral vážně. Nerušeně se dostala až na druhou stranu a klouzala dál pod zaparkovanými auty. Příklad nebo přesříklad už musí být to správné.

Dveře řidiče byly otevřené. Alessandro byl pryč. I zadní sedadlo bylo prázdné. Rosa se napřímila a rozhlédla se po ulici. Běžel za ní? Ať jako člověk, nebo jako panter, oboje by bylo naprosté šílenství. Hada, byť tři metry dlouhého, mohl ještě někdo v nastalém zmatku přehlédnout. Ale pantera?

„Roso!“

Vedle ní se rozrazily dveře spolujezdce stříbrného volva. Alessandro se naklonil až nad sedadlo a pokynul jí, aby vlezla dovnitř. Pod sedadlem ležely její věci, hromádka černé látky. Vsunula se dovnitř a stačila ještě zastrčit i konec ocasu, než se dveře spěšně zabouchly.

„Sorry,“ zamumlal omluvně, když si uvědomil, že ji málem přiskřípl. Právě se snažil nastartovat zkratováním drátů. „Viděl jsem, že se vracíš.“

Vlezla na sedadlo pro spolujezdce a proměnila se zpět v člověka. Pohledem přes nahé rameno se ujistila, že jsou ve voze sami. Na zadním sedadle stála jen krabice z Fundlingova pokoje a box s falešnými značkami. „Kde je –“

„V kufru. Chtěla zdrhnout hned, jak jsi odešla. Pokusila se mě zezadu chytit a sebrat mi zbraň.“

Rosa byla ještě celá omámená z překotné zpětné proměny, ale musela se rychle vzpamatovat. Trhavými pohyby posbírala spodní prádlo a šaty a vklouzla do nich.

Volvo naskočilo. Přístav byl nyní zahalen do oparu, možná to byl kouřový granát. Stále se objevovaly záblesky z hlavní. Rozhoukaly se sirény. Těsně nad *Gaiou* se vznášel vrtulník a zalil ji pronikavým světlem.

Alessandro velmi pomalu couval, aby nezbudil nechtěnou pozornost. Ještě pořád měli šanci získat náskok.

Rosa si stahovala lem šatů přes stehna a všimla si, jak moc jí na rukou narostly nehty. Alessandro zařadil jedničku a přidal plyn. Opatrně, hlavně aby nezařval motor.

„Muži na palubě pizzaři nic neudělali,“ oznamoval. „Mysleli si, že jsem to já, a chtěli nás dostat zjevně živé. Jinak by nás už Malandry dávno zabily.“

Volvo se pomalu sunulo po nábřeží směrem k jihu a projelo napůl hotovou bezpečnostní zátarasou dřív, než ji stačila zásahová vozidla definitivně uzavřít. Náhlou akcí protimafiánské jednotky byla zjevně zaskočena i místní policie.

„Jestli má Iole pravdu,“ poznamenal Alessandro, „a ostrov obsadili muži z tvého klanu... a jestli teď na palubě byli opravdu mí lidé z castella –“

„Tak se Alcantarové a Carnevarové proti nám spojili,“ doplnila a měla přitom sucho v krku. Znělo to naprosto logicky.

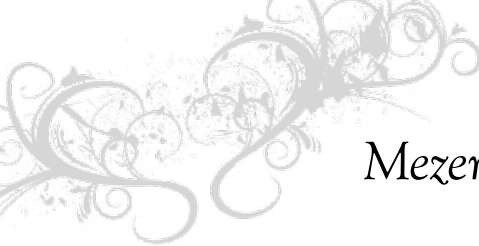
„Požádali Harpyje, aby zavraždily Quattrini, aby už neexistoval nikdo, kdo by nad námi držel ochrannou ruku,“ pokračoval. „Ani od policie.“

Během řeči jí opět srostl rozeklaný jazyk. „Ale spojenectví tvé a mé rodiny znamená nový mírový pakt. Nový konkordát.“ Zavrtěla hlavou, protože to zkrátka nedokázala pochopit. „Myslela jsem, že nás chtěli odstranit, aby právě k tomu *nedošlo*?“

„Může toho za tím vězet ještě mnohem více. Nás dvou nemá plné zuby jen pár zrádců. Tady je zjevně ve hře něco mnohem většího.“

V kufru se Stefania pokoušela kopat do zadních sedadel, ozývalo se hlasité bušení a škrábání, ale bez úspěchu.

Rosa si otřepala suché šupiny z podpaží, otevřela malé zrcátko na sluneční cloně a zahlédla v něm, jak se její zúžené zornice mění na lidské oči.

Mezery v davu

Nad svahy Etny se klenulo hvězdnaté nebe. Tuto noc vulkán spal a kouř z jeho kráteru nestoupal. Obvykle se na bocích hory často stahovaly mraky, dnes však nebyly žádné vidět. V dáli se mihotala světla několika městeček, ale zde, na konci polní cesty, zářily v temnotě jen stříbřitě šedé hvězdy.

Volvo zaparkovalo mezi černými skalisky. Ztuhlá láva pokryla rozsáhlé části sopečného svahu a na mnoha místech vyrůstala rozježená tráva a křovíčka. Přes den se tu pásly ovce a krávy, v noci se tu ale nepohnulo nic, kromě stébel ve větru. Stranou silnic na úpatí Etny se nacházely pouze úzké pěšiny pro oněch pár sedláků, kteří obdělávali neúrodnou půdu mezi lávovými poli a plochami šterku. Turisté se zdržovali především na východní a jižní straně hory, kde také bylo k dispozici ubytování pro pěší turisty a projíždějící cestující. Tady na západě ale byla krajina jako po vyměnění, mimo pár vesnic tu nežil téměř nikdo. Odlehlé statky ležely v rozvalinách a jejich siluety se ztrácely mezi rozeklanými lávovými hřebeny.

Zastavili, aby se aspoň pár hodin prospali. Alessandro vyhrožoval, že nasadí Stefanii znovu roubík, jestli nedá v kufru okamžitě pokoj. Rezolutně odmítl pustit ji zpátky na zadní sedadlo a Rose to bylo v tuto chvíli fuk. Nejméně jednou ji Stefania obelhala, a to jí měla za zlé. Zítra se budou muset beztak rozhodnout, zda policistku přece jen radši nepustí.

Sklopili si opěradla sedadel, jak to nejvíc šlo. Na spánek ovšem neměli ani pomyslení.

Alessandro držel Rosu za ruku a hleděli předním oknem nahoru na sopku. Vrchol vulkánu nebyl odtud vidět, protože jim nižší pahorky clonily ve výhledu. Tu a tam zalilo jasné měsíční světlo porézní lávové útvary, jež pak vypadaly jako ztuhlý mořský příboj.

Únava spojená s neschopností usnout vybudila v Rose podrážděnost a netrpělivost. Zapnula vnitřní osvětlení.

Alessandro se narovnal. „Máme jet dál?“

Zavrtěla hlavou a sáhla za sebe na zadní sedadlo. Přitáhla si na klín Fundlingovy věci. Neohrabaně se natáhla na páčku sedadla a opět si ho zvedla. Vsedě jí papírová krabice sahala až po prsa. Přišlo jí to nepohodlné, otevřela tedy dveře, vystrčila krabici ven vedle auta a vytáhla pár knížek. Rozložila si je na stehna a začala v nich listovat.

„Když byla moře bohy,“ četla a kroutila hlavou, zatímco si chladný večerní větřík pohrával s jejími neposlušnými vlasy. „*Teorie duté Země. Pěstní klín a kouzelná hůlka. Kosmický orient. Velká kataklyzma. Reverze stvoření.*“ Podala knihy Alessandrovi, který je s úšklebkem uchopil. „To by přece nedokázal v životě přečíst, ne?“

Prohlížela si jednotlivé svazky. „Vypadají, jako by už byly pár desítek let staré.“ Pohled do tiráže její domněnku potvrdil. „1972. 1967. 1975. Věřili dřív lidi na tyhle slabomyslnosti víc než dnes?“

„Tady jsou uvnitř nějaké poznámky. Je to Fundlingovo písmo?“

Mrkl na ručně napsaná slova na okraji textu. „Možná. Nejsem si jistý.“

Listovala dál dozadu. V příloze našla rozsáhlý seznam literatury. Řada titulů byla označena křížkem, některé byly zakroužkovány. Odložila knihu stranou a vytáhla z krabice další svazek. I zde byly seznamy titulů opatřeny poznámkami.

Hadí na obloze. Potoja. Poslední dny Uru. A pak, zcela nečekaně, objevila v jednom soupisu titul, který v ní cosi rozechvěl.

Mezery v davu. Od Leonarda Moriho.

„Říká ti to něco?“ zeptala se a podržela mu seznam u nosu.

„Ne. A tobě?“

„Fundling se kdysi o něčem takovém zmínil. Když mě tehdy vyzvedával a vzal ke *Gaie*. Před naší první společnou cestou na Iso-lu Lunu.“

„Mezery?“

„Mezery v davu. Dost zmatený pojem. Vysvětloval, že v davu lidí vždycky existují prázdná místa, zkrátka díry, které zůstávají volné, ať je tlačence jakákoli. A že se tahle místa pohybují.“

„No a?“

„Říkal tomu mezery v davu. A říkal také, že tyhle mezery, díry, nikdy nejsou prázdné. Že jen nevidíme, kdo v nich je a pohybuje se.“ Zabouchla knihu a položila ji k ostatním. „Měl z nich strach, řekla bych. Jsou pořád kolem nás, říkal. Jsou pořád tady a my je jen nevidíme.“

Skepticky na ni pohlédl ve slabém svitu vnitřního osvětlení. Vypadal teď starší a rozumnější než jindy. „Asi se shodneme na tom, že je to nesmysl, vid’?“

„Stejně jako proměna člověka ve zvíře, kdyby ses mě na to zeptal před půl rokem.“

Poklepal na jednu z knih. „Atlantida. Mimoszemšťané stavějící pyramidy. Vsadím se, že tu najdeme i něco o yettim a lochnesské přítěře, když budeme ještě trochu hledat.“

„Neřekla jsem, že tomu věřím,“ dodala útočně. „Mluvil o tom Fundling, to je všechno.“ Rozevřela další knihu, aby předešla pokušení se hádat. Špičky jejích prstů se dosunuly až k příslušným písmenům seznamu literatury. *Mori, Leonardo: Mezery v davu – Nová pravda o kataklyzmatech antiky*. A nakladatelství: Hera Edizioni. Řádek byl orámovaný fixem. Žádný jiný titul nebyl takto nápadně označený.

Posadila i druhý sloupec knih na klín sténajícího Alessandra a vyklonila se opět z auta, aby znovu zalovila v krabici. Našla další dvě tři knihy, ale *Mezery v davu* mezi nimi nebyly. Místo toho si vzala do ruky obsáhlé katalogy antikvariátů, které Fundling nashromáždil. Poměrně bezradně se na pár z nich podívala blíže a trochu je prolistovala.

V osmém nebo devátém z nich byla úspěšná. Pod žlutým zvýrazňovačem na ni zazářil záznam: *Mori, Leonardo: Mezery v davu – Nová pravda o kataklyzmatech antiky*. Soukromý tisk: Hera Edizioni. K tomu rok vydání, komentář o stavu exempláře, ale žádná fotka knihy. Zato však vskutku pozoruhodná cena: 2500 eur.

„Pane jo!“ zašeptala. „Soukromý tisk znamená –“

„Jediné vydání. Něco mezi pár desítkami a pár sty.“

„Číslováno ručně, stojí tu. Exemplář č. 18.“

Alessandro otevřel dveře, vystoupil, přenesl kymácející se sloup knih kolem auta a na Rosině straně je upustil zpět do krabice. „Poslyš, to je všechno moc pěkné, ale my máme jiné problémy než Fundlingovy knižní rozmary.“

„Jak může mít knižní rozmar někdo, kdo vůbec nečte?“

„Jen jsem řekl, že jsem ho nikdy číst *neviděl*. Co já vím, co dělal ve svém pokoji. Nebyli jsme spolu čtyřiařacet hodin denně.“ Ztišil hlas a zaznělo to smutně: „Vlastně jen opravdu zřídka.“

Prohlédla si ještě další katalogy, Moriho kniha byla zmíněna pouze v tomto jednom jediném. Antikvariát se jmenoval *Libreria Iblea* a nacházel se v Raguse, na jihovýchodě Sicílie.

Alessandro se před jejími dveřmi protáhl, ostražitým pohledem přešel noční lávovou krajinu a pomalým krokem se vracel zpět na svou stranu. Byl právě vzadu za autem, když tu ze sebe vyrazil potlačované „Ale!“

Rosa sebou trhla a okamžitě skočila po revolveru, ale to už stál opět vedle ní. „Všechno v pořádku?“ zeptala se. Buchot srdce jí rezonoval až v uších.

Přikývl, sedl si na bobek a podržel několik fotografií na slabém vnitřním světle vozu. „Ležely venku na zemi. Musely vypadnout z knížek, když jsem s nimi obcházel auto.“

Bylo jich sedm nebo osm a byly k sobě lehce přilepené. Musely na sobě ležet v některé knížce už pěkně dlouho.

Podával jí je po jedné do ruky, zatímco si je sám popořadě prohlížel. První snímek vlastně tvořily dvě černobílé fotky, jež Fundling zjevně spojil na kopírce. Na jedné byl on sám, tak jak ho znala i Rosa. Na druhé byl jakýsi muž, táhlo mu zhruba na čtyřicítku, odhadovala. Měl krátké tmavé vlasy, vysoké čelo a na sobě sako a sluneční brýle. Fundling obě fotky spojil tak, že horizont se na obou z nich nacházel ve stejné výšce. Při zběžném prohlížení mohl mít člověk dojem, že oba muži stojí vedle sebe.

Všechny ostatní fotografie, již barevné, zobrazovaly stejný motiv. Velkou budovu před sluncem sežehlými kopci. Nápis nad

vchodem působil staromódně, žádná neonová písmena, nýbrž namalovaná tabule osvětlená dvěma lampami na horním okraji. *Hotel Paradiso*. Dva snímky byly foceny v noci, ostatní za denního světla. Pod poslední fotografií se objevily dvě další, nikoli s vysokým leskem jako ostatní, ale sépiově zbarvené výstřižky ze starých prospektů, možná novin. Budova byla opět táž, ale rostliny kolem jiné. Na jednom snímku stálo před budovou koňské spřežení. Mezi tímto snímkem a novějšími fotkami mohlo uběhnout klidně půl století.

„Koukej!“ Rosa ukazovala na jeden z barevných snímků. „To je tvoje, ne?“

Před hotelem stálo červené ferrari. Část poznávací značky šla přečíst.

Alessandro přikývl. „Fundling to musel vyfotit sám. Často jezdil s různými auty z garáže castella. Když už byl na to dost starý, využíval ho otec a ti druzí často jako poslíčka. Myslím, že asi v sedmnácti dostal falešný řidičák. Bylo to v době, kdy jsem byl v Americe na internátu. Nejspíš si ferrari půjčoval častěji, to mu ale nikdo nemůže mít za zlé.“

Rosa obrátila oči v sloup.

Alessandro se usmál. „Při jedné z jízd vyfotil ty snímky.“

Ještě jednou si fotky prohlédla jako flipbook. „Co nás napadne při spojení slov *Fundling* a *hotel*?“

„Muži mého otce ho jako dítě zachránili z hořícího hotelu.“

„Poté, co ho ovšem nejdřív sami zapálili. Kolik mu bylo? Dva?“

„A ty myslíš, že to byl tenhle hotel?“

„Nevypadá, že by v něm kdy hořelo.“

„Třeba ho znovu postavili.“

Podržela vedle sebe obě starší fotky a tu s ferrari. „Stejná fasáda. Žádný člověk by takový starý barák nestavěl navlas stejně včetně okenních ráků. Nevypadá ani jako památkově chráněný.“

Alessandro začal brát knížky znovu jednu po druhé a vyklepával je hřbetem nahoru. Žádná další fotka však již nevypadla. „Počkej,“ řekl. „Bylo tu ještě něco. Nějaké album nebo notýsek, nebo

tak něco.“ Přehraboval se v krabici mezi zbylými seznamy antikvariátů a nakonec vytáhl něco, co na první pohled vypadalo jako fotoalbum z hnědé umělé kůže. Když je rozevřel, nebyly v něm nalepené fotografie, ale novinové články.

Rosa se posadila bokem na sedadlo, postavila chodidla na práh dveří a přitáhla nohy skoro až k hrudníku. Šaty jí vyjely po nahých stehnech vzhůru, ale nestarala se o to. Alessandro ještě pořád seděl na bobku přede dveřmi, rozevřené album na kolenou. Jednou rukou v něm listoval, druhou rukou ji nepřítomně hladil po lýtkách. Společně pročetli nadpisy a tučně vytištěné začátky článků.

„Pokoušel se zjistit, co se tenkrát přihodilo,“ řekl.

„Co se skutečně přihodilo,“ upřesnila, aniž by zvedla pohled od výstřižků. Většina z nich byly krátké novinové zprávy, na konci našli tři texty v angličtině z čehosi, co se nazývalo *Global Gnostic Observer* a vypadalo jako bulvární plátek pro fanoušky UFO a Atlantidy.

Všem společně bylo téma, ačkoliv k němu přinášely různá fakta. Nebo to, co *Global Gnostic Observer* za fakta vydával.

První články byly nejvěcnější. V jistém hotelu v okolí Agrigenta, sicilského města na jižním pobřeží, byl zavražděn manželský pár. Nebyla uvedena žádná jména, žádné další detaily; ani slovo o mafii nebo dalších pachatelích. Vyšetřování pokračuje, sdělovaly jen.

Druhá zpráva informovala o malém dítěti obou zavražděných, které během zločinu zjevně zmizelo z pokoje rodičů. O žádném ohni nebyla nikde ani zmínka, ale tentokrát se objevilo jméno hotelu. Hotel Paradiso.

Další texty se zabývaly postupně většími podrobnostmi záhadného případu. Podle nich neznámí útočníci vtrhli do hotelu přes balkon. Protože neexistovala možnost na něj vyšplhat, museli vrazi překonat tři poschodí jiným způsobem.

Další zpráva vyšla zjevně až o čtyři týdny později. Ještě stále nebylo po dítěti ani stopy. Je velmi pravděpodobné, psalo se v článku,

že pachatelé vzali dítě zkrátka s sebou a někde cestou je vysadili. Šance, že se dítě najde, jsou mizivé. Tak malé dítě je ve volné přírodě příliš snadnou kořistí pro divoká zvířata.

Skutečně zajímavý byl až obsah místních esoterických plátků. Bylo tu velkým písmem napsáno jméno zavražděného muže: Leonardo Mori, „neuznaný vědecký spisovatel a hostující sloupkař v *Global Gnostic Observer*“. Což, jak si Rosa říkala, nehovoří zrovna pro jeho dobrou vědeckou pověst. Z jednoho z těchto článků pocházela také fotografie, kterou Fundling okopíroval spolu se svou vlastní.

O ženě se tu nepsalo nic, nacházela se tu však informace, že ti dva nebyli ani zastřeleni, ani ubiti k smrti. Spíše je vrazi, jak bylo napsáno, roztříštili svržením z velké výšky na zem.

Alessandro přešel prstem po papíře, jako by tím mohl odhalit skrytou pravdu. „Co myslí tou velkou výškou? Že je shodili z balkonu?“

„Ze skříně asi ne.“

Zasmál se a dal jí pusku.

Rosa si podala na klín album a listovala dál, až se dostala k poslednímu článku, který byl zároveň i nejdelší ze všech, a to opět z „mezinárodního odborného časopisu pro hraniční vědní disciplíny, okultní jevy a preastronautickou archeologii“. A v tomto duchu byla zpráva také napsána.

Tentokrát zašli autoři dál. Leonardo Mori a jeho žena nebyli podle nich zavražděni normálními lidmi. Hodnověrní svědci – všichni anonymní – informovali o tom, že oné nešťastné noci přiletěli z temnoty dva obrovští ptáci. S neuvěřitelnou silou roztříštili okna hotelového pokoje, vyrvali oba nebožáky z postelí a v drápech je odnesli pryč. Nesvrhli Moriho a jeho ženu z balkonu, ale až z výšky dobrých sta metrů ze samého nebe. Pak je ptačí monstra nechala ležet. Tvrdým dopadem byla těla manželského páru zle zřízena a článek nešetřil nechutnými detaily. Nakonec prý jedna z bestií znovu vletla do pokoje, popadla malého chlapečka a odletěla s ním neznámo kam.

Na otázku, jak ptáci vypadali, odpověděl jeden ze svědků: „Byly to sovy. Sovy velké jako člověk.“

Rosa se podívala na Alessandra.

„Saffira a Aliza Malandry byly tehdy ještě příliš mladé,“ řekl, „ale jejich klan byl odjakživa známý tím, že přijímal zakázky na vraždy. Především, když šlo o to, mlžit a odvést pozornost od mafie.“

„Pracoval někdo od nich pro tvého otce?“

„Nemám tušení. Ale pokud byl ten malý zmizelý kluk doopravdy Fundling, nenapadá mě žádný jiný důvod, proč by se měl nakonec objevit u nás. Nejspíš Harpyje netušily, co s ním udělat. Většina Malander nejsou zrovna géniové. Pouze vykonávají rozkazy. Přítomnost dítěte je nejspíš zmátla. Aby nic nepokazily, vzaly ho radši s sebou.“

„A tvá maminka ho zachránila.“

„Od tohoto okamžiku už celá historka zase souhlasí. Každopádně ji takhle vyprávěli Fundlingovi a mně.“

„Ale proč by měl tvůj otec vydávat rozkaz k zavraždění Moriho? Musel nejspíš něco zjistit. Něco, co Carnevarové nemohli strpět.“

„Pravdu o dynastiích?“

„Je to možné.“

„A co s tím mají společného ty díry v davu?“

„Třeba vůbec nic. Anebo přece. Nemám tušení. Dokud nevíme, co za tím vězí, jsou to všechno jen dohady.“ Rosa si vzpomněla ještě na něco. „Salvatore Pantaleone také jednou říkal něco o dírách v davu. O nich a o TABULE. Bylo to krátce před jeho smrtí.“ Dřívější *capo dei capi* zmínil oba tyhle pojmy v jedné souvislosti. Rosa si říkala, jestli to nebyla jen náhoda.

Otočila na další stránku, ale žádné jiné články už tu nebyly. Vypadalo to, že jsou to všechny zprávy, které Fundling dokázal o neštěstí vyhledat.

„Musel se jednoho dne rozhodnout pátrat po hotelu, z něhož ho lidé mého otce údajně zachránili.“ Alessandro se v dřepu otočil k Rose a pohladil ji oběma rukama po stehnech. Odložila album a projela mu rukou vlasy.

„Všechno je to pořád zamotanější,“ řekla tiše. „Jako by toho kolem nás nebylo už beztak dost šlenuého.“

Đolíky v tvářích se mu prohloubily. Zelen jeho očí byla bezedná. „Čím bláznivější je všechno kolem nás, tím normálnější si sám připadám. Hlavou mafie v osmnácti? Metamorfózy? Zamilovaný do jednoznačně nejláznivější Rosy na světě? To všechno je maličkost proti tomu blázninci venku.“

Políbila ho na čelo, na špičku nosu a pak přitiskla své rty na jeho. Jejich polibek byl dlouhý a vášnivý, zatímco jeho prsty se pomalu sunuly po jejích nahých stehnech vzhůru, dotkly se lemu šatů a pak se jí zastavily na bocích.

Kdesi v dálce zakvílela policejní siréna, daleko, daleko v temnotě. Netýkala se jich, ale hluk probudil k životu jejich rukojmí v kufru. Začala hlasitě bušit kolem sebe a slyšeli její tlumený křik.

„Sakra,“ zašeptala Rosa. „Na tu už jsem málem zapomněla.“

„Dole na pobřeží ji prodáme nějakému alžírskému gangsterovi,“ pronesl Alessandro polohlasně směrem ke kufru. „Možná si ji přidá do harému.“

Sklidil za to tlumenou tirádu nadávek a kleteb.

Rosa sklonila hlavu ke straně. „Dole na pobřeží? A co bude s Iole a těmi druhými dvěma?“

„Nevěřím tomu, že tví lidé vydrží na ostrově moc dlouho.“ Políbil ji postupně na obě kolena. „Chtěli zabránit tomu, abychom se tam ukryli my. Pravděpodobně se tam jednou objeví i policie. Když nás tam nenajdou, zase všichni odtáhnou pryč. Jestli nás napadne, jak Iole pomoci, uděláme to. Ale v tuhle chvíli si zkrátka musí ty tři vystačit samy.“

Někdy bylo pro ni tak snadné číst v jeho očích – a jindy se v nich zase vůbec nevyznala. „Ale utéct odtud také nechceš. Jinak bychom byli už dávno na cestě do Syrakus vyzvednout lístky a falešné papíry.“

„To by jen potvrdilo všechno, co od nás očekávají. Že jsme slabší. Že jsme si nezasloužili stát se *capì* našich klanů.“

„Nedokážeš to nechat plavat, co?“

„A ty?“

Tiše si povzdychla. „Fundling nám zachránil život. Jsme mu to dlužni, řekla bych.“

„Chceš k tomu hotelu. Do Agrigenta. A pak?“

„Pokoušel se zjistit toho víc o svých rodičích a jejich vraždě.“
Rosa sklopila oči, navlhčila si špičkou jazyka rty a opět vyhledala jeho pohled. „To nejmenší, co můžeme udělat, je, napsat na jeho hrob jeho skutečné jméno.“

Dárek

V ranním šeru zastavili nedaleko jedné vesnice. Do Agrigenta a k pobřeží již to nebylo ani padesát kilometrů, ale chtěli si ještě udělat před městem přestávku. Parkoviště na rychlostní silnici 640 nepřipadalo v úvahu; moc lidí, moc pohledů. Proto ze silnice sjeli a vyjeli kousek do kopce. Volvo teď stálo na kraji olivového háje, přední dveře otevřené dokořán. Pár metrů od něho naslouchala Rosa pohroužena do myšlenek cvrčení cikád. Na světlých kusech skal očekávaly ještěrky východ slunce.

Klečela na břehu malého potůčku, který se klikatil mezi křovisky dolů ze svahu. Oběma rukama nabírala vodu do dlaní a snažila se umýt. Ve filmech to vždycky vypadalo hrozně romanticky, ale ve skutečnosti to bylo jen nepohodlné, studené a na hony vzdálené tomu, co si představovala pod pojmem hygiena. Nijak zvlášť se netoužila mýt, ale zubní kartáček a mýdlo nyní zněly jako nedosažitelný luxus.

Alessandro se vypravil do vesnice, jen pár set metrů dolů z kopce, aby sehnal něco k snídani. S trochou štěstí se tam může nacházet obchod s potravinami, který už bude mít otevřeno. Jejich jediné peníze byly ty, které našli ve Festově peněženke v kapse kožené bundy, ani ne sto padesát eur. Chvilí s tím budou muset vystačit.

Přejížděla si holým ukazováčkem a čistou vodou přes zuby, usilovně kloktala a vymývala si z očí spánek. Někdy v noci si na okamžik zdíímala, když se Alessandro neustále bránil tomu, pustit ji také za volant.

Nyní se přistihla, že pořád kontroluje nebe, jestli se neblíží draví ptáci. Připadalo jí, že na ni z nebe padají těžké šedé mraky. Při každém ptačím zakřičení se k smrti vyděsila. Drastické popisy vraždy Moriho a jeho ženy s ní otráslý víc, než by si přála.

Když vstávala, zamotala se svými rozcuchanými vlasy do nízkých větviček. Snažila se je vymotat, ale pak ztratila trpělivost,

trhla hlavou a nechala pár svých blondatých pramínků na keři. Už byla na zpáteční cestě k autu, když vtom se rozmyslela jinak; vrátila se zpátky a vytržené vlasy přece jen z větvy vymotala.

Nejhorší na tom bylo, že vlastně ani s jistotou nevěděli, kdo po nich jde. Před očima jí vytanul obraz desítek kočkovitých šelem, jež jsou jim na stopě a řítí se k nim přes kopec. A Panthera nebyli jediní, kdo po nich šel. Lamií bylo na Sicílii jen málo, ale Rosa měla příbuzné na severu, v Římě, v Miláně a Turínu, a možná už byli všichni na cestě sem. A pak Harpyje. A možná i Hundingas, žoldáci Hladového muže, kteří zapálili palazzo Alcantara.

Když opět dorazila k autu, zahlédla Alessandra. Kousek pod ní se prodíral křovím. V ruce nesl světlezelenou igelitku a pod levou paží mu vykukovaly dvě láhve s vodou. Rozběhla se mu naproti a dostihla ho na půl cestě uprostřed rozježených pruhů trávy pod olivovníky.

„Viděl tě někdo?“ zeptala se.

„Zastřelil jsem každého, koho jsem na ulici potkal.“

„Fajn.“

„V obchodu byla jen pokladní a bylo jí nejmíň sto, byla nahluchlá a napůl slepá. Venku projelo kolem pár dělníků v dodávce, ale ti si mě vůbec nevšimli.“ Podal jí tašku. „Chleba, sýr a pro vegetariány i pár zvadlých listů salátu. Nůž, noviny – ještě jsem se do nich nepodíval, ale na titulní straně nejsme.“

„Pasta na zuby?“

„A potřebuje ji někdo?“

Zkřížila ruce na prsou. „Od teďka žádné líbání.“

„Žvýkačka?“

„Nepřipadá v úvahu.“

Postavil igelitku na zem, chvíli se v ní přehraboval a pak vytáhl tubu Colgate.

Objala ho. „Jsi můj hrdina.“

Následoval kartáček na zuby. „Holčičí,“ řekl. „Růžový a třpytivý.“

„Znáš mě tak dobře.“

Hrabal dál. „Něco na bolest hlavy. Náplast. Nová lepenka pro našeho hosta.“ Pak triumfálně vytáhl něco neforemného. „A tohle.“

Koukla na krabičku. „Pralinky?“

„Podívej se dovnitř.“

Vzala si od něj plochou papírovou krabičku. Těžší, než čekala.
„Diamantový prsten?“

„Tak dělej, otevři to.“

Odklopila víko. Do nosu ji udeřila vůně čokolády. „Ach!“

„Bude se ti hodit, určitě.“

Zašklebila se. „Je to tak romantické!“

„Tu ale bohužel růžovou neměli.“

Sešíváčka. Pneumatická. Se zásobníkem na osmdesát ocelových svorek.

„Tohle je ta nejhezčí sešíváčka na světě!“ řekla, vzala ji zamyšleně do ruky a osahala držátko. Jako stvořená pro to, nasázet někomu do kůže pár svorek, ani nemrkne.

Pozoroval ji, jak přistoupila k nejbližšímu stromu, přitiskla sešíváčku ke kmeni a třikrát stiskla. Pár rychlými kroky byl u ní a něžně se dotkl jejích boků. „Přesně tenhle úsměv mi v uplynulých dnech chyběl.“

Odvrátila hlavu a pohlédla mu do očí. „Kdejaký filmový vrahoun by to mohl zabalit. Třeba *Takoví normální zabijáci*,” vzpomněla si na akční kriminálku a zašermovala sešíváčkou. „Kulomet je proti tomu hadr.“

„My jsme ale nevinní,” poznamenal o trochu víc zamyšleně.
„A tihle zabijáci ne.“

Pohladila ho po tváři. „My taky nejsme žádní kladní hrdinové,” pronesla mírně, „a ty to víš.“

Ukázal na sešíváčku. „Mimoходом, žádný prstýnek neměli, jinak bych ho koupil.“

„Teď ti ale musím taky něco dát.“

Pevně se na ni zahleděl. „Chci být zkrátka jen napořád s tebou. A je fuk, co všechno se ještě stane.“

Položila mu natažené ruce na ramena, postavila se na špičky a políbila ho. Náhle se zasmál. „Dávej s tou věcí pozor.“ Teprve teď si uvědomila, že mu přiložila na krk sešíváčku, kterou stále držela v ruce.

„Nevěříš mi?“

Přítáhl ji k sobě. Bundu si sundal už před chvílí, ale ještě pořád voněl kůží. Teď ji na něm vzrušovalo úplně všechno.

Společně poklekli a pak se položili vedle sebe do trávy. Kousek od nich šustila igelitová taška v ranním čerstvém vánku. Dole u vesnice cinkaly zvonky, jež měly kozy zavěšené na krku. V kufru volva se probudila Stefania a zuřivě se dožadovala snídane.

Rosa mu stáhla triko přes hlavu, políbila jeho bronzovou pleť, hrudník a jemný reliéf jeho svalů. Chutnal slaně, ale i to se jí líbilo. Rozepnula mu džíný, stáhla je a jela prsty po stehnech vzhůru.

Alessandrovy ruce nahmataly na jejích zádech zip. Vyklouzla z černých šatů a přitiskla se k němu. Jeho něha jí skoro zlomila srdce, jako by nebylo co ztratit, čeho se bát. Byli tu jen oni dva v trávě pod tímto stromem na tomto bezejmenném místě.

Když jí stahoval po stehnech kalhotky, tělo se jí zachvělo. Nemohla jinak než ho pozorovat, každý jeho pohled, každé mrknutí, každé nadzvednutí a poklesnutí hrudníku. V tu chvíli si přála, aby ho takhle měla navždy vedle sebe a mohla naslouchat jeho dechu. Položila mu ruku na hrudník a měla pocit, že cítí jeho srdce jako skrz tenkou membránu. Kdykoliv byli spolu, obklopoval ji podivný jas, jako by ho viděla mnohem ostřeji než cokoliv jiného a jako by dokázala vnímat jeho vůni i chuť mnohem intenzivněji než cokoliv jiného kolem sebe.

Nebyla žádná romantička, z toho ji nikdo nemohl podezírat ani náhodou, fotky rozkvetlých luk a západů slunce ji zanechávaly chladnou. Proto ji překvapovalo a vyvádělo z míry, že nyní pociťovala věci, nad nimiž dříve ohrnovala nos. A které teď, protože byla sama součástí jednoho z kýčovitých obrázků, pociťovala zcela reálně a nenuceně.

Její vlastní srdce jako by pod jeho dlaní vyrazilo na pouť jejím tělem, vše pulzovalo a tepalo. Had v ní však ještě stále dřímá. Rosa se to již naučila. Už žádné nechtěné proměny. Vše pod kontrolou.

Něco jí zašeptal do dlaně a zvuk jeho hlasu byl stejně rozhodný jako všechno, co dělal. Její rty sledovaly provazce svalů pod jeho kůží, od ramen na krk, pak vyhledala jeho ústa a políbila je, až byly

oba bez dechu. Jazyk jako by ji začal svědit, pak pálit, ale pořád byl ještě její vlastní, nikoli hadí, a to ji uvedlo do ještě většího vzrušení. Když otevřela oči, jejich pohledy se setkaly a oba se museli zasmát; to však na jejich vášni nic neubralo.

Jeho ruce se pohybovaly po oblinách jejích malých nader, objaly její pas, ale hned již putovaly níže. Pomalu se překulila na záda. Vjela mu prsty do vlasů, uchopila ho za ramena. Byl teď nad ní, jen a jen ve své ryzí lidské podobě, a ona jeho bouřlivou nespoutanost opětovala, obemkla ho nohama a alespoň chvíli se necítila bledá a hubená a malá, ale naopak krásná a silná a k zešílení šťastná.

„Co jste vlastně celou tu dobu dělali,“ zeptala se Stefania, když Rosa otevřela kufr. Policistka zamhouřila před prudkým sluncem oči. „Už jsem si myslela, že jste zmizeli a nechali mě tady.“

Rosa pocítila náznak špatného svědomí, když před sebou spatřila ležet policistku schoulenou do embryonální polohy. Kotníčky měla ještě pořád spoutané, ale levou ruku jí již uvolnili a jen pravou připevnili na železné očko. Větší pohyblivost jí to sice neumožnilo, ale alespoň se mohla podrbat, když potřebovala.

„Neměla jste nám lhát,“ podotkla Rosa.

„Nelhala jsem. Odkud bych mohla vědět, že se spojíte se speciální jednotkou? Nebyla jsem přece u toho, když se o tom rozhodlo.“

„Řekla jste: poddimenzovaný stav. Řekla jste: málo lidí.“ Rosa jí podala dva *tramezzini*. Sendviče z bílého chleba z vesnického obchůdku. „Vezměte si,“ utrousila. „Nejsme bezcitní. Aspoň ne moc.“

„Já ano,“ zavolal dozadu Alessandro. Seděl s otevřenými dveřmi na sedadle řidiče a prohlížel mapy, které objevil v postranní přihrádce auta.

Stefania se natáhla po sendvičích a pustila se lačně do jídla. Rosa jí postavila do kufru i láhev s vodou.

„Nemůžete mě tu takhle nechávat přes den,“ sípala policistka. „Dovedete si vůbec představit, jaký je tu hic?“

Rosu už to také napadlo, ale nedokázala vymyslet jiné řešení. Nakonec jim nezbude nic jiného než ji opět posadit na zadní sedadlo. Nebo pustit.

Opřela se o levé zadní světlo volva a pohlédla na zajatkyňi: „Jaká byla? Myslím v soukromí.“

„Quattrini?“

Rosa přikývla, vytáhla podšaty její přívěsek a otáčela jím mezi prsty.

Když Stefania spatřila šperk v Rosiných rukou, přestala na okamžik jíst. „Dívala ses dovnitř?“

„Zatím ne.“

„Nikdy nám neprozradila, čím fotka je uvnitř.“

„Měla ráda kočky.“ Rosa si vzpomněla na svůj první rozhovor s Quattrini, v hotelu Pantheon v Římě. „Spoustu jich ale přejela při honbě za mafii. To mi tehdy vyprávěla.“

„Pak o ní víš všechno, co je důležité.“ Stefania rozšroubovala levačkou láhev, ale ještě se nenapila. „Obětovala boji s mafii úplně všechno. To, že má být váš *capo dei capi* propuštěn z vězení a má se vrátit zpět na Sicílii, ji rozpalovalo vzteky do běla.“

Návrat Hladového muže se blížil, teď už o tom informovala i média. Jen kusými zprávami, jako by to bylo něco, co beztak nikoho nezajímá. Dokud politici, kteří v Itálii kontrolovali televizi a řadu novin, vděčili za svou kariéru obchodům s mafii, stále se pod koberec zametala spousta špíny. To, že někdejší boss bossů odchází po třiceti letech vězení opět na svobodu, představovalo pro justici další ránu a vítězství korupce a bratříčkování. Rosa naprosto chápala, proč měla kvůli tomu Quattrini těžké spaní.

„Měla děti? Manžela?“

„Byla rozvedená, už pár let. Děti neměla. Žila jen pro tuhle práci. Typické kliše policistů.“ Stefania opět zamžourala do slunce. „A vůbec – nepřipadá ti trochu zvláštní, že si tu o ní povídáme, jako by to byla naše společná kamarádka? Chci tím říct, i když jsme na opačných stranách barikády, ty a já?“

„Nejsem na straně *capa dei capi*“, odporovala Rosa a kroutila hlavou.

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.